

**РЕПУБЛИКА СРБИЈА
ОКРУЖНИ СУД У БЕОГРАДУ
ВЕЋЕ ЗА РАТНЕ ЗЛОЧИНЕ
Посл. бр. К.В.05/2009**

ТРАНСКРИПТ АУДИО ЗАПИСА

Са главног претреса од 24.11.2009. године

Председник већа отвара заседање објављује предмет главног претреса и састав већа.

Предмет главног претреса је кривично дело ратни злочин против ратних заробљеника из члана 144 КЗ СРЈ, а које је стављено овде оптуженима оптужницом тужиоца за ратне злочине КТРЗ бр.10/07 од 06.10.2009.године.

Састав већа је следећи:

- **Ја сам председник већа судија Винка Бераха-Никићевић,**
- **Чланови већа Снежана Николић-Гаротић, Милан Дилпарић,**
- **Записничар је Снежана Ивановић.**

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли има примедби на састав већа?

Нема примедби на састав већа.

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Да се главни претрес одржи.

Главни претрес је јаван

Претходно да констатујемо да су присутни:

Заменик тужиоца за ратне злочине Небојша Марковић,

Оптужени Лазић Милорад, Ђаковић Перица, Вујновић Никола, Марунић Мирко, Коњевић Никола,

Браниоци оптужених:

Адвокат Ђорђе Дозет за оптуженог Лазић Милорада и Коњевић Николу,

Адвокат Ђорђе Калањ за оптуженог Ђаковић Перицу и Вујновић Николу.

Адв.Рајко Јелушић за оптуженог Марунић Мирка.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја бих се само претходно осврнула на јучерашњи дан. Јуче смо одложили због одсуства браниоца адвоката Ђорђа Калања, међутим оваква одсуства и разлози који су наведени више нећу толерисати, ви знате врло добро да заузетост неким другим предметом у неком другом суду није разлог за одлагање. Ви сте обезбедили замену, међутим у овом конкретном случају била је неадекватна замена, јер ни ваши брањеници нису желели да дају одбрану без вас. Тако да више не полемишемо на ту тему, таква одлагања апсолутно нећу толерисати.

Овако, ја бих позвала најпре оптуженог Лазих Милорада да узмем личне податке, хоћете приступити Лазих Милорад, приступите за овај пулт.

ЛИЧНИ ПОДАЦИ ОПТУЖЕНИХ

Оптужени Лазих Милорад

ОПТ.МИЛОРАД ЛАЗИЋ: Лазих Милорад, син Миле.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Лазих Милорад, ви сте рођени које године?

ОПТ.МИЛОРАД ЛАЗИЋ: 05.01.1964.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, од оца?

ОПТ.МИЛОРАД ЛАЗИЋ: Од оца Миле.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми да ли имате неки надимак?

ОПТ.МИЛОРАД ЛАЗИЋ: Мића.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мића. Где сте рођени?

ОПТ.МИЛОРАД ЛАЗИЋ: Удбина.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, где је ваше пребивалиште?

ОПТ.МИЛОРАД ЛАЗИЋ: Сурчин.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта сте по занимању?

ОПТ.МИЛОРАД ЛАЗИЋ: Радник.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колика су вам примања?

ОПТ.МИЛОРАД ЛАЗИЋ: 30.000.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико?

ОПТ.МИЛОРАД ЛАЗИЋ: 30.000.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: 30.000 добро. Да ли сте ожењени?

ОПТ.МИЛОРАД ЛАЗИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли имате децу?

ОПТ.МИЛОРАД ЛАЗИЋ: Немам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се води још који кривични поступак против вас?

ОПТ.МИЛОРАД ЛАЗИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте осуђивани?

ОПТ.МИЛОРАД ЛАЗИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где?

ОПТ.МИЛОРАД ЛАЗИЋ: Госпић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Седите. Ђаковић Перица.

Да изволите.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Мислим да је потребно да питате окривљеног и кад је то, да ли је осуђиван и због чега и да ли је издржао казну, то је врло битно за оно што ће се касније дешавати овде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, апсолутно, може. Изволите. Видим да су ваши лични подаци непромењени у односу на податке које сте дали у овом претходном поступку, с тим што тачно стоји да сте неосуђивани, ја мислим. Али реците ми због ког кривичног дела?

ОПТ.МИЛОРАД ЛАЗИЋ: Због овога сада који се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Због овога. Да ли сте започели издржавање казне?

ОПТ.МИЛОРАД ЛАЗИЋ: Не, због овога дела који се води сада против мене.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте, добро. Само још нисам вас питала, да ли имате нешто од имовине?

ОПТ.МИЛОРАД ЛАЗИЋ: Имам кућу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кућу, колика је то кућа?

ОПТ.МИЛОРАД ЛАЗИЋ: 90 квадрата.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где се налази?

ОПТ.МИЛОРАД ЛАЗИЋ: У Сурчину.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У Сурчину, добро хвала лепо, седите. Ђаковић Перица.

Оптужени Ђаковић Перица

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми молим вас ваше пуно име и презиме?

ОПТ.ПЕРИЦА ЂАКОВИЋ: Ђаковић Перица.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте рођени које године?

ОПТ.ПЕРИЦА ЂАКОВИЋ: 13.04.1967. у Госпићу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Име оца?

ОПТ.ПЕРИЦА ЂАКОВИЋ: Гојко.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где је ваше пребивалиште?
ОПТ.ПЕРИЦА ЂАКОВИЋ: Сурчин.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Адреса?
ОПТ.ПЕРИЦА ЂАКОВИЋ: Аеродромски пут 45.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта сте по занимању?
ОПТ.ПЕРИЦА ЂАКОВИЋ: Радим као магационер у «Кока коли».
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колика су вам примања?
ОПТ.ПЕРИЦА ЂАКОВИЋ: 38.000.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте ожењени?
ОПТ.ПЕРИЦА ЂАКОВИЋ: Јесам, имам двоје деце.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Малолетне?
ОПТ.ПЕРИЦА ЂАКОВИЋ: Да, мали су.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли имате нешто од имовине?
ОПТ.ПЕРИЦА ЂАКОВИЋ: Немам.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немате ништа?
ОПТ.ПЕРИЦА ЂАКОВИЋ: Немам.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте осуђивани?
ОПТ.ПЕРИЦА ЂАКОВИЋ: Не.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Неосуђиван.
ОПТ.ПЕРИЦА ЂАКОВИЋ: Никад.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се води још који кривични поступак против вас?
ОПТ.ПЕРИЦА ЂАКОВИЋ: Не.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, хвала можете сести.

Оптужени Вујновић Никола

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми које године сте рођени?
ОПТ.НИКОЛА ВУЈНОВИЋ: 13.06.1969. у Госпићу.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У Госпићу, од оца?
ОПТ.НИКОЛА ВУЈНОВИЋ: Николе.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли имате неки надимак?
ОПТ.НИКОЛА ВУЈНОВИЋ: Вујина.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, реците ми где је ваше пребивалиште?
ОПТ.НИКОЛА ВУЈНОВИЋ: Батајница, Браће Гавриловић 31-П.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте ожењени јел тако?
ОПТ.НИКОЛА ВУЈНОВИЋ: Да.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Имате децу?
ОПТ.НИКОЛА ВУЈНОВИЋ: Да, ћерку 18 година, пунолетна.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пунолетна, добро. Реците ми шта сте по занимању?

ОПТ.НИКОЛА ВУЈНОВИЋ: Аутомеханичар и виши тренер.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колика су вам примања?

ОПТ.НИКОЛА ВУЈНОВИЋ: 27.000.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли имате имовину неку?

ОПТ.НИКОЛА ВУЈНОВИЋ: Породичну кућу у Батајници.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У Батајници, колика је кућа, колико квадрата?

ОПТ.НИКОЛА ВУЈНОВИЋ: 90 квадрата.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте осуђивани?

ОПТ.НИКОЛА ВУЈНОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Неосуђиван. Да ли се води још који кривични поступак против вас?

ОПТ.НИКОЛА ВУЈНОВИЋ: Не води.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, хвала лепо.

Оптужени Марунић Мирко

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Које године сте рођени?

ОПТ.МИРКО МАРУНИЋ: 03.01.1967.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од оца?

ОПТ.МИРКО МАРУНИЋ: Дане.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли имате неки надимак?

ОПТ.МИРКО МАРУНИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где сте рођени?

ОПТ.МИРКО МАРУНИЋ: У Госпићу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где је ваше пребивалиште?

ОПТ.МИРКО МАРУНИЋ: Село Велебит, општина Кањижа, Стевана Новковића 44/А.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта сте по занимању?

ОПТ.МИРКО МАРУНИЋ: Радник.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где радите?

ОПТ.МИРКО МАРУНИЋ: Али не радим нигде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел имате нека примања?

ОПТ.МИРКО МАРУНИЋ: Немам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од чега се изражавате?

ОПТ.МИРКО МАРУНИЋ: Радим тако од дневнице до дневнице, ако негде има нешто и тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте ожењени?

ОПТ.МИРКО МАРУНИЋ: Јесам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико деце имате?

ОПТ.МИРКО МАРУНИЋ: Двоје.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пунолетна, малолетна?
ОПТ.МИРКО МАРУНИЋ: Ћерка ми је пунолетна, син седми разред.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли имате нешто од имовине?
ОПТ.МИРКО МАРУНИЋ: Породичну кућу у Велебиту.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где?
ОПТ.МИРКО МАРУНИЋ: Велебит.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисам чула?
ОПТ.МИРКО МАРУНИЋ: Ту где живим, Велебит.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колика је то кућа?
ОПТ.МИРКО МАРУНИЋ: 56 квадрата.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: 56 квадрата, добро. Да ли сте осуђивани?
ОПТ.МИРКО МАРУНИЋ: Не.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Неосуђиван, да ли се води још неки кривични поступак против вас?
ОПТ.МИРКО МАРУНИЋ: Не.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не води се?
ОПТ.МИРКО МАРУНИЋ: Не води се.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, хвала лепо, седите.

Оптужени Никола Коњевић

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када сте рођени?
ОПТ.НИКОЛА КОЊЕВИЋ: 14.августа 1953.године.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где сте рођени?
ОПТ.НИКОЛА КОЊЕВИЋ: Госпић.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли имате неки надимак?
ОПТ.НИКОЛА КОЊЕВИЋ: Никица.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то једини надимак?
ОПТ.НИКОЛА КОЊЕВИЋ: Јесте.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где је ваше пребивалиште?
ОПТ.НИКОЛА КОЊЕВИЋ: Милеве Марић бр. 6, Нови Сад.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта сте по занимању?
ОПТ.НИКОЛА КОЊЕВИЋ: Правник криминалиста, пензионер.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колика вам је пензија?
ОПТ.НИКОЛА КОЊЕВИЋ: 25.000.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ожењени сте?
ОПТ.НИКОЛА КОЊЕВИЋ: Да.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел имате деце?
ОПТ.НИКОЛА КОЊЕВИЋ: Двоје деце, пунолетни.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ожењен, отац двоје пунолетне деце. Да ли имате нешто од имовине?

ОПТ.НИКОЛА КОЊЕВИЋ: Стан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Стан, где?

ОПТ.НИКОЛА КОЊЕВИЋ: У Новом Саду, Милеве Марић бр. 6.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колики је то стан?

ОПТ.НИКОЛА КОЊЕВИЋ: 76 квадрата.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте осуђивани?

ОПТ.НИКОЛА КОЊЕВИЋ: За ово дело у Госпићу у одсутности сам осуђен.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте ни започели издржавање казне?

ОПТ.НИКОЛА КОЊЕВИЋ: Нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се води још који кривични поступак?

ОПТ.НИКОЛА КОЊЕВИЋ: Не води се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, хвала лепо можете сести. Ја бих само оптужене упозорила да пажљиво прате ток главног претреса, да могу износити све чињенице, предлагати доказе у своју одбрану, могу постављати питања саоптуженима, а кад будемо били у фази доказног поступка такође можете постављати питања и сведоцима, вештацима уколико будемо имали, тако да добро, пажљиво пратите ток главног претреса, и да активно учествујете.

Главни претрес почиње читањем оптужнице тужиоца за ратне злочине КТРЗ број 10/07 од 06.10.2009. године.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Хвала.

На основу члана 46 став 2 тачка 3 члана 265 став 1 и члана 266 Законика о кривичном поступку, те на основу члана 3 и члана 4 став 2 Закона о организацији и надлежности државних органа у поступку за ратне злочине пред тим судом подижем:

О П Т У Ж Н И Ц У

Против:

1. ЛАЗИЋ МИЛОРАДА,
2. ЂАКОВИЋ ПЕРИЦЕ,
3. ВУЈНОВИЋ НИКОЛЕ,
4. МАРУНИЋ МИРКА и

5. КОЊЕВИЋ НИКОЛЕ,

сви са подацима као у списима,

Што су:

У периоду од 03.09. до 08.09.1991.године у Медаку, за време оружаних сукоба на територији тадашње Републике Хрватске, у саставу СФРЈ између оружаних снага ЈНА, јединица територијалне одбране и милиције САО Крајина са једне стране и полицијских и паравојних формација Републике Хрватске са друге стране, а на подручју општине Госпић за време оружаних сукоба милиције САО Крајина, Територијалне одбране и резервне милиције са јединицама МУП-а Хрватске, као припадници територијалне одбране и резервне милиције, кршећи правила међународног права за време оружаног сукоба, противно одредбама члана 3 став 1 тачка 2А Треће Женевске конвенције о поступању са ратним заробљеницима од 12.08.1949.године, ратификоване од Народне Скупштине ФНРЈ 1950.године и члана 4 тачка 2А Допунског протокола уз Женевске конвенције од 12.08.1949.године о заштити жртава немеђународних оружаних сукоба, Протокол II од 08.06.1977.године, «Службени лист СФРЈ» број 16/78 Међународни уговори, а након што је оштећени Медунић Мирко на дан 03.09.1991.године као припадник МУП-а Републике Хрватске положио оружје после борбе са припадницима милиције САО Крајина на путу за Билај и доведен у Медак у просторије станице милиције која се налазила у преуређеној гостионици «Јадран», према оштећеном Медунићу као ратном заробљенику нечовечно и окрутно поступали те га мучили наносећи му велике патње и повреде телесног интегритета, на тај начин што су га заједно са више НН припадника Територијалне одбране и резервне милиције све до 08.09.1991.године, и у току дана и у току ноћи, приликом испитивања наизменично се смењујући тукли рукама, ногама, палицама, дрвеним колцем и резали и убадали ножем, због чега је оштећени Медунић трпео болове јакон интензитета и од којих је више пута падао у несвест, па су тако:

Оптужени Лазих

у више наврата тукао оштећеног Медунића рукама и ногама по глави и телу и великим кухињским ножем парао униформу оштећеног све док овај није остао го, а затим му ножем резао лице и тело, те вршио убоде у лево бедро и лево натколеницу, услед чега је оштећени задобио

лаке телесне повреде у виду осекотина у пределу леве стране лица испред леве ушне шкољке, бројне секотине, више од двадесетак у пределу оба рамена и леђа и убодну рану у пределу леве бутине.

Оптужени Ђаковић и оптужени Вујновић

тукли оштећеног Медунића палицама по табанима и свуда по телу.

Оптужени Марунић

тукао оштећеног Медунића палицом по леђима, услед чега је оштећени задобио лаке телесне повреде у виду нагњечења меког ткива у пределу слабина.

Оптужени Коњевић

тукао оштећеног Медунића дрвеним колцем по телу, ногом на којој је била чизма у пределу главе испод браде и пивском боцом по глави, услед чега је оштећени задобио тешке телесне повреде у виду прелома горње горњовиличне кости и избијања два зуба у горњој вилици.

Чиме су извршили кривично дело ратног злочина против ратних заробљеника из члана 144 Кривичног закона СРЈ.

Констатује се да је прочитана оптужница тужиоца за ратне злочине.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: У овој фази овог отвореног главног претреса јасно је да је тужилац прочитао исто ову оптужницу која нам је и достављена упућена странкама 06.10.2009.године. Свако ко је извршио увид у овај кривични спис могао је да види да су свих петорица овде присутних правноснажно осуђени од Жупанијског суда у Госпићу због кривичног дела ратног злочина из члана 122 ОКЗ-а њиховог, и да су осуђени на казне затвора у трајању од седам, односно осам година. Простим упоређивањем чињеничног стања из њихове пресуде, и ове оптужнице коју смо мало пре чули, јасно је да се ради о идентичном чињеничном опису и да је иста правна квалификација, односно да се ради о истом животном догађају. Стога је сваком правнику нејасно шта ми то данас радимо, односно претставља проблем адвокатима, односно браниоцима

како објаснити странци шта се то данас ради. Наиме, сви ових петорица овде су држављани Србије, на свих њих петорицу примењује се између осталог и Устав Републике Србије, који у одредби члана 34 став 4 каже нико не може бити гоњен ни кажњен за кривично дело које је правноснажном пресудом ослобођен или осуђен или за које је оптужба правноснажно одбијена, или поступак правноснажно обустављен, нити судска одлука може бити измењена на штету окривљеног у поступку по ванредном правном леку и истим забрана подлеже вођење поступка за неко друго кажњиво дело.

Дакле, једном кратком реченицом не може два пута о истом, да не би смо створили некакву погрешну слику о разлогу због чега сам ја данас устао овде да се обратим суду, није да се ми противимо да овај суд одлучује о кривично правној одговорности мојих брањеника за дело које му овај тужилац ставља на терет, међутим, поставља се питање практичне сврхе вођења овог кривичног поступка. Наиме, Законик о казненом поступку Републике Хрватске само један начин понављања поступка познаје, а то је обнова поступка прописана одредбама члана 418 до 430 и нешто, њиховог Законика о казненом поступку, где каже у члану 418 казнени поступак који је довршен правомоћним решењем или правомоћном пресудом може се на захтев овлашћене особе обновити само у случају уз увјете прописане у овом Закону, а у овом Закону нема нити једне одредбе која овлашћује на било који начин овај суд да поступа у овој кривично правној ствари. Одредба члана 424 став 1 каже захтев за обнову казног поступка могу поднијети странке и бранитељ, а након смрти осуђеника државни одвјетник и особе наведене у члану 380 и тако даље и тако даље. У кривичном спису који ми имамо пред собом нема нити један доказ да се било која страна у поступку обратила надлежном суду са захтевом за обнову поступка, 425 члан тог истог Законика каже о захтјеву за обнову казног поступка одлучује вијеће Опћинског суда из чланка 18 став 4 односно вијеће Жупанијског суда из чланка 20 ставка 2 овог Закона, које је у пријашњем судило у првом ступњу. Дакле, у овом предмету би морала да су све остале законске норме, односно законски услови испуњени, морали би постојати одлука Жупанијског суда у Госпићу да се дозвољава обнова поступка. Ја такву одлуку у овом спису нисам видео, ми нисмо први пут поставили, односно данас не постављамо први пут ово питање, ово питање поставили смо истражном судији, поставили смо тужиоцу, поставили смо га тужиоцу Владимиру Вукчевићу, поставили смо га Бруни Векарићу. Добили смо објашњење које наравно није верификовано нити једним правним документом, нити ја имам доказе о томе, него говорим као човек који у крајњој линији верује оном што је чуо, видео својим

очима и чуо ушима, да је у питању Споразум о сарадњи и прогону учинилаца кривичног дела ратних злочина, злочина против човечности и геноцида, који је потписан између Тужиоца за ратне злочине Републике Србије Владимира Вукчевића и главног Државног одвјетника Републике Хрватске Младена Бајића 13.10.2006.године. Овај Споразум не садржи нити једну одредбу, који говори о преузимању предмета у фази у којој се предмет налази у Хрватској. Они су правномоћно, како се каже тамо, осуђени, позвани на издржавање казне на начин што су на огласне табле окачени позиви, то имате доказ у спису, и након тога због неодазивања позиву, расписане потернице које и данас су на снази. Ови људи и данас се тамо воде као лица у бекству, ови људи и данас ако пређу границу Републике Србије према било којој земљи у околини, ће бити ухапшени и спроведени у Хрватску. Дакле, шта ми данас радимо? Оно што је истражни судија помињао као правни основ јесте Уговор између Савезне Републике Југославије и Републике Хрватске о правној помоћи у грађанским и кривичним стварима, где такође нема нити једне одредбе која омогућава, данас, у овом тренутку, поступање овог суда по овој оптужници. Споразум који сам поменуо Бајић-Вукчевић из 2006.године, у својој преамбули каже следеће-узимајући у обзир да услед Уставних одредби није могућа екстрадиција сопствених држављана, а такође да у предметима ратних злочина није могуће уступање кривичног прогона, учесници сматрају да разменом доказа, те пружањем помоћи и сарадњом даљим прикупљањем нужно потребних доказа и података може остварити циљ то јест да учиниоци ових тешких кривичних дела буду приведени правди.

Дакле, ја вас молим да уручите овог тренутка ако постоји, одлуку по којој је овај суд добио надлежност за поступање у овој кривично правној ствари а основом одлуке надлежног суда Хрватске, да је пресуда из Хрватске стављена ван снаге. Ми смо врло заинтересовани да та пресуда у Хрватској буде стављена ван снаге и тражили смо, барем ја за моје браћенике, тражио сам уручење тих пресуда из Хрватске, званично, да бисмо у смислу члана 418 Законика о казненем поступку Републике Хрватске покренули обнову поступка пред надлежним судом у Хрватској. Дакле, најискренији да будем, ја не знам да ли данас да саветујем моје браћенике да износе своју одбрану или не, јел они су за ово нажалост осуђени, али хрватска школа права је поприлично формалистичка и наслоњена на бечку, односно аустријску школу права у којој је форма основ свега, и док год се и ми други у односу на предмете који су суђени у Хрватској не будемо понашали тако, нема сврхе да било шта радимо. Дакле, ваша ослобађајућа пресуда ни на који начин мојим браћеницима неће донети добро тамо, јер код њих правноснажна

извршна пресуда постоји и постоји потерница због издржавања казне. Ја вас молим формалну одлуку о овом мом захтеву.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја ћу вам само кратко образложити, да, евидентно је да су оптужени, да им је суђено у одсуству и да су осуђени. Међутим, нису кренули нити са издржавањем казне, нити делимично нити у целости, значи казна није издржана. У том случају ово апсолутно није сметња да се поступак води пред овим судом. Кратко и јасно. Да ли има још неко нешто да каже везано за ово? Изволите.

АДВ.ЂОРЂЕ КАЛАЊ: Ја сам дакле обавезан да вам се извинем за јучерашњи дан обзиром да је дошло до одлагања, рачунајући да ће бити ово питање мало час што га је поставио колега Дозет Ђорђе у тежишту одлучивања суда и због тога је била моја молба да ме колега Јелушић Рајко мења, а неспоразум је заиста испао са мојим клијентима да су они инсистирали баш на мом присуству. Ја сам додуше мало и рачунао да ћете изаћи у сусрет у смислу само замене редоследа саслушавања на данашњем главном претресу. Но, јављам се и због ове друге ствари, дакле подржао бих у потпуности предлог колеге Дозет Ђорђа, сматрам да је оно основно начело латинском «ne bis in idem» не два пута о истој ствари, овде заиста неопходно донети одлуку која по мени захтева ово што је и малочас Дозет говорио. Оно колико сам ја упознат сматрам да Република Хрватска има позитивне прописе који јој дозвољавају да уступа доказе у вези кривичних поступака који се воде пред домаћим судовима, али нема, дакле није прописано да може да уступи кривични предмет и да се води кривични поступак пред нашим домаћим судом. Наравно постоји Закон о међународној кривичној помоћи у правним стварима и тако даље, где ми легализујемо могућност да преузмемо гоњење у кривичним поступцима и да водимо кривичне поступке, постоје те одредбе, међутим кажем, имају правноснажну пресуду, имају одлуку и сматрам да би било да кажем правилно, законито да се претходно одлучи у Републици Хрватској шта са овом одлуком, а онда да се настави суђење. Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, хвала, схватила сам да сте се ви фактички да, придружили речи браниоца адвоката Ђорђа Дозета, да ли се то исто и на вас односи. Изволите господине Јелушићу.

АДВ.РАЈКО ЈЕЛУШИЋ: Да, ја се такође придружујем у потпуности речи мог колеге Дозета и наравно колеге Калања, само бих додао, дакле да сматрам да је постојање правноснажне судске пресуде без обзира што се у овом случају ради о правноснажној судској пресуди једне стране државе, процесна сметња да се поступа у овом предмету. Дакле, имајући у виду управо Закон о међусобној сарадњи у кривичним стварима између ових држава, сматрам да исти дакле статус има пресуда

правноснажна стране државе као и правноснажна пресуда нашег суда, дакле то јесте процесна сметња да се поступа у овом кривичном предмету и сматрам да би веће о томе морало одлучити, дакле пре него што се крене даље са поступком. Хвала.

АДВ. ЂОРЂЕ КАЛАЊ: Ја бих само замолио да се обрати колега тужилац обзиром да, да чујемо и његово мишљење, можда ми нисмо у праву, да чисто ради неког објашњења. Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Мислим, овде смо сад чули много тога о хрватским прописима, што у нашем случају нема никаквог значаја, зато што хрватски се прописи не примењују и нема никакве обнове поступка, овде је битна околност да су оптужени у Хрватској где им је суђено у одсуству и да нису ни почели да издржавају казну нити су издржали казну, према томе у смислу члана 108 став 2 у вези члана 106 Кривичног закона СФРЈ који је важио у време извршења кривичног дела и оних закона који су у међувремену важили, а данас у смислу члана 10 став 1 у вези члана 8 Кривичног законика Републике Србије, нема сметњи да се овај Кривични закон према овим оптуженима који су у иностранству извршили кривично дело, баш из ових разлога. Нетачно је то што се тврди да овде евентуална ослобађајућа пресуда неће ништа значити за оптужене када оду, по потерници буду ухапшени, напротив, на основу Европске конвенције сигурно је када покажу ослобађајућу пресуду у присуству да их онда неће изручити Републици Хрватској на основу пресуде која је донета у одсуству, то је апсолутно сигурно. Тако да ова пресуда има значај а друга је ствар да ли ће на основу ове пресуде овде Хрватска накнадно извршити понављање поступка, па своју пресуду ставити ван снаге. Толико имам да кажем, а осим тога ово ћу још посебно да кажем да место оваквом приговору није, након што се прочита оптужница, него се тај приговор износи у приговору на оптужницу, а овде када се суди, када се прочита оптужница треба да се приступи испитивању окривљених јер је одлуком већа по једном од приговора, а и да није било приговора кад је ступила на правну снагу, значи утврђено да постоји основана сумња да су они ово дело извршили, а онда може да се суди.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, хвала. Изволите.

АДВ. ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Ја заиста нисам први пут сведоком да ме противна страна, односно да ми суд у судници каже зашто нешто говориш сада, зашто ниси рекао пре. Ја сам имао недавно ситуацију да ме председник већа у једном суђењу пита, што ниси предложио доказе у истрази. Дакле, то је потпуно исто. Не полемишем са тужиоцем, полемишем, односно немам право да полемишем ни са већем, али свакако, своје

мишљење морам да кажем. Ја сам свестан да Ваша одлука коју сте сада изнели неће бити измењена тиме што ћемо ми тражити да о томе одлучи веће, али оно што тражим, на шта свакако имам право, а на шта ћу се свакако, то ће ми, Ви ми можете рећи то изнеси у жалби када евентуално, ако не будем задовољан пресудом, правни основ за ово што причате, ништа друго. Дакле, одредба члана тог и тог прописа омогућава суђење тако и тако, ништа друго. Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не бих више о овоме дискутовала. Ја сам рекла да је заснована надлежност овог суда, да нема законских сметњи апсолутно да се кривични поступак води, тако да детаљније, наравно биће образложено у писменом отпракку пресуде.

САСЛУШАЊЕ ОПТУЖЕНИХ

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нека у заседању остане само Лазих Милорад. Остале оптужене бих молила да изађу и бићете позвани.

Оптужени МИЛОРАД ЛАЗИЋ

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Оптужени Лазих, хоћете прићи за овај пулт, молим Вас. Прво да Вас питам, да ли сте Ви разумели ову оптужницу, да ли признајете да сте учинили кривично дело?

Опт. МИЛОРАД ЛАЗИЋ: Не признајем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не признајете. Разумели сте оптужницу?

Опт. МИЛОРАД ЛАЗИЋ: Оптужницу сам разумео која ми се ставља на терет.

Оптужени изјави да је разумео оптужбу и да не признаје да је учинио кривично дело за које је оптужен.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви имате право да се браните онако како Ви сматрате да је то за Вас најповољније. Значи, не морате износити одбрану, можете се бранити ћутањем, то је Ваше законско право. Само ми реците, да ли ћете изнети своју одбрану или не?

Опт. МИЛОРАД ЛАЗИЋ: Изнећу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Ја Вас нећу прекидати, Ви ћете у једном неометаном излагању изнети своју одбрану. По новом Закону после ће Вам постављати питања заменик тужиоца за ратне злочине, па онда по реду како то буде следило. Дакле, изнесите све што сматрате да је то битно за Вас, за Вашу одбрану. Крените од момента, где сте у критично

време били, да ли сте били припадник Територијалне одбране, да ли сте били припадник полиције или нисте припадали нигде. Дакле, испричајте све о овом догађају што Вам је стављено оптужницом на терет.

ОПТ.МИЛОРАД ЛАЗИЋ: Добро, као прво и прво ја сам разумео оптужницу за коју се теретим, све ми је јасно на основу чега се теретим, а као друго, нисам био припадник полиције САО Крајине, већ сам био припадник Територијалне одбране која је била у саставу ЈНА под вођством пуковника Шпановића. Господина Медунића не познајем, нити сам га икада, нити сам икада са њим контактирао. Ја сам завршио после, основну школу сам завршио у селу Медак и после осмог разреда отишао сам у Загреб у школу унутрашњих послова, садашњи МУП коју завршавам 1982. године. Ту проводим месец дана код куће, тако да малтене нити кога познајем, отишао сам као дете од куће. И када су почела та ратна дејства, вратио сам се кући, пошто ме тамо нису прихватили као Србина, морао сам да се вратим кући и остао сам код куће код својих родитеља да живим.

На положају сам био у источном Госпићу. Када сам се враћао са положаја, пошто смо на положају били по 6 дана, вратимо се кући да будемо дан, два, да одморимо, пресвучемо се, па се поново враћамо назад. Видео сам у кафани «Код Босе», неки кажу да је то била полиција, полиција, милиција, тамо полиције није било. То је било, полиција је ту била после Другог светског рата и «Удба», како су је звали. Ушао сам унутра, видећи како унутра улазе и излазе гардисти. Када сам ушао унутра, видео сам голога Медунића како га господин гардиста, доктор кога су звали доктор Николић, сече ножем, не да га сече, него пара, мало га пара ножем, крвав је био. Ја када сам то видео, ја сам затворио врата и отишао сам, изашао сам напоље, нисам могао то да гледам.

Након пар дана уопште се касније, уопште се касније нисам враћао ту назад, него сам отишао нормално кући да обавим своје потребе и након два дана сам отишао поново на фронт, на источни Госпић. Када сам се вратио након тога, када сам се вратио, питао сам шта се десило, нисам знао да ли се он ту налази, ни куда је отишао, ни шта је било са њим. Тек сам касније сазнао да га је спасао Јовица Иванчевић, звани Пућан, да га је он спасао и да га је одвезао у болницу у Удбину или Книн. За остале податке ја не знам шта се даље дешавало.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То би било све, јел тако?

ОПТ. МИЛОРАД ЛАЗИЋ: То је све.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, изволите. Заменик тужиоца.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Кажите ми, када сте Ви постали припадник те Територијалне одбране, у ком месецу?

ОПТ.МИЛОРАД ЛАЗИЋ: 1991. године почетком лета.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Почетком лета, и колико дуго сте били на тим положајима?

ОПТ.МИЛОРАД ЛАЗИЋ: Цело време.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Кажите ми, које је то цело време, докле?

ОПТ.МИЛОРАД ЛАЗИЋ: До 1995. године.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: До 1995. Кажите ми у том првом почетном периоду, да ли сте имали неке заробљенике?

ОПТ.МИЛОРАД ЛАЗИЋ: Ја не.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Али ваша јединица, да ли је имала заробљенике?

ОПТ.МИЛОРАД ЛАЗИЋ: Не.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Никада никог нисте заробили?

ОПТ.МИЛОРАД ЛАЗИЋ: Заробио никада никога нисам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Не Ви лично, него ваша јединица?

ОПТ.МИЛОРАД ЛАЗИЋ: Они који су били заробљени, који су били заробљени у источном Госпићу, они су спроведени за Грачац, па су спроведени за Книн.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Значи, они који су, остали су заробљеници, али нису ту држани?

ОПТ.МИЛОРАД ЛАЗИЋ: Нису ту држани, осим тога Медунића који је био ту, њега сам једино видео.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ви кажете сада на почетку излагања сте рекли да Медунића нисте познавали, а сада сте казали у даљем току излагања да сте видели Медунића како га голог реже тај доктор Николић.

ОПТ.МИЛОРАД ЛАЗИЋ: Добро, мала опаска, рекао сам да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Не, мислим, то хоћу да Вас питам да објасните, како знате да је?

ОПТ.МИЛОРАД ЛАЗИЋ: Да, једино сам њега видео од заробљеника у Медку када сам случајно наишао.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Али, мислим, како сте сазнали да је то Медунић?

ОПТ.МИЛОРАД ЛАЗИЋ: Случајно сам улазио унутра и видео сам да гардисти улазе и излазе, па сам хтео да видим шта се дешава унутра.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро. Кажите ми, Ви кажете да је ту била нека српска гарда.

ОПТ.МИЛОРАД ЛАЗИЋ: Да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Када је та гарда ту дошла?

ОПТ.МИЛОРАД ЛАЗИЋ: Гарда је дошла, откуд знам када је дошла, дошла је одмах почетком, почетком, чини ми се, чим је почео рат, можда не одмах, након пар месеци.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: У односу на овај догађај, да ли знате? Ово је било од 03. до 08. септембра 1991. године?

ОПТ.МИЛОРАД ЛАЗИЋ: Гарда је долазила и одлазила, тако да ја не могу то тачно да утврдим када је била, јер аутобуси су долазили и одлазили.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А где су они држали положаје када су бивали ту?

ОПТ.МИЛОРАД ЛАЗИЋ: Било је свукуда, било је и на Велебиту, било је на источном Госпићу.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јесу они, да Ви знате, имали заробљенике?

ОПТ.МИЛОРАД ЛАЗИЋ: Нисам видео.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Кажите ми, овај, када сте завршили школу унутрашњих послова, где сте службовали после тога?

ОПТ.МИЛОРАД ЛАЗИЋ: У Сињу.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Молим?

ОПТ.МИЛОРАД ЛАЗИЋ: У Сињу.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А шта сте тамо били, коју сте дужност обављали?

ОПТ.МИЛОРАД ЛАЗИЋ: Милиционер.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Милиционер?

ОПТ.МИЛОРАД ЛАЗИЋ: Да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јесте били можда евентуално инспектор?

ОПТ.МИЛОРАД ЛАЗИЋ: Не.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро, хвала, немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите, бранилац оптуженог.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Само окривљени да објасни ову реченицу да је уласком у ту кафану «Код Босе» видео Мирка Медунића. Како знаш да је то Мирко Медунић?

ОПТ.МИЛОРАД ЛАЗИЋ: То сам сазнао после, то сам сазнао од људи, од господина Јована Потребиха који се налазио, који се налазио, извињавам се то сам прескочио, који се налазио, који се налазио унутра у тој кафани.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Да ли си осим Јована Потребиха видео још неког познатог унутра?

ОПТ.МИЛОРАД ЛАЗИЋ: Нисам.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Хвала, немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хоћете рећи, молим Вас, Ви сте били у униформи, јел тако?

ОПТ.МИЛОРАД ЛАЗИЋ: У униформи?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да ли сте били у униформи?

ОПТ.МИЛОРАД ЛАЗИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Каква је то била униформа?

ОПТ.МИЛОРАД ЛАЗИЋ: СМБ.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте имали на глави капу или?

ОПТ.МИЛОРАД ЛАЗИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте. Наоружани?

ОПТ.МИЛОРАД ЛАЗИЋ: Носио сам пушку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А која је то, кажете, територијална одбрана Медак?

ОПТ.МИЛОРАД ЛАЗИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте припадник Територијалне одбране Медак?

ОПТ.МИЛОРАД ЛАЗИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како, јесте припадали некој чети или, можете мало ближе да нам дате податке?

ОПТ.МИЛОРАД ЛАЗИЋ: То је Територијална одбрана Медак која је припадала под команду војске ЈНА.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је Вама био непосредно надређени?

ОПТ.МИЛОРАД ЛАЗИЋ: Па, ко је био непосредно надређен, господин Шпановић, пуковник.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците, када сте ушли, кажете, у ову кафану «Код Босе», да ли можете да опишете просторију у којој се налазио Медунић кога сте видели?

ОПТ.МИЛОРАД ЛАЗИЋ: Медунић је стајао у ћошку код врата, а унутра је било доста људи из гарде и видео сам тога мештанина Јована Потребића.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је Медунић био у униформи или у цивилу?

ОПТ.МИЛОРАД ЛАЗИЋ: Медунић је био го.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дакле, Ви сте видели како му униформу парају, јел тако?

ОПТ.МИЛОРАД ЛАЗИЋ: Не, видео сам га чисто голог.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекли сте, видели сте доктора Николића да га сече ножем?

ОПТ.МИЛОРАД ЛАЗИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где, да ли му сече униформу или њега сече, ако га сече по телу, објасните где, како?

ОПТ.МИЛОРАД ЛАЗИЋ: По голом телу, рецка га ножем овако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте прилазили ништа?

ОПТ.МИЛОРАД ЛАЗИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ништа нисте коментарисали?

ОПТ.МИЛОРАД ЛАЗИЋ: Отворио сам, када сам видео, отворио сам врата и када сам видео шта се дешава, у мене је погледао само тај

господин Јован Потребих, тај мештанин, згражао се и ја сам затворио врата и изашао сам напоље, више се нисам враћао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли има питања?

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА СНЕЖАНА НИКОЛИЋ-ГАРОТИЋ: Да вас питам, да ли сте можда видели да тај доктор сече Медунића и по лицу?

ОПТ.МИЛОРАД ЛАЗИЋ: Да.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА СНЕЖАНА НИКОЛИЋ-ГАРОТИЋ: И по телу и по лицу?

ОПТ.МИЛОРАД ЛАЗИЋ: Да.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА СНЕЖАНА НИКОЛИЋ-ГАРОТИЋ: А тај Медунић, да ли је он висок човек или не?

ОПТ.МИЛОРАД ЛАЗИЋ: Па, једно око 1,85.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА СНЕЖАНА НИКОЛИЋ-ГАРОТИЋ: Виши од Вас?

ОПТ.МИЛОРАД ЛАЗИЋ: Да.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА СНЕЖАНА НИКОЛИЋ-ГАРОТИЋ: Добро, хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, можете сести. Хоћете позвати Ђаковић Перицу.

Оптужени ПЕРИЦА ЂАКОВИЋ

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хоћете молим Вас само да ми кажете, да ли сте Ви разумели оптужбу?

ОПТ.ПЕРИЦА ЂАКОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте разумели?

ОПТ.ПЕРИЦА ЂАКОВИЋ: Не, зато што сматрам да нисам крив.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је друго, него да ли сте разумели опис радњи који Вам је стављен на терет?

ОПТ.ПЕРИЦА ЂАКОВИЋ: Јесам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли признајете да сте учинили кривично дело за које сте оптужени?

ОПТ.ПЕРИЦА ЂАКОВИЋ: Не, нисам учинио то кривично дело.

Оптужени изјави да је разумео оптужбу, али не признаје да је учинио кривично дело које му је оптужницом стављено на терет.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли желите да се изјасните о оптужби и да изнесете своју одбрану?

ОПТ. ПЕРИЦА ЂАКОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Прво морам да Вас упозорим да Ви нисте дужни да изнесете одбрану, то је Ваше право, дакле, не морате износити одбрану ако не желите.

ОПТ.ПЕРИЦА ЂАКОВИЋ: Ја остајем при изјави коју сам дао код истражног судије, значи све што сам тамо дао, стојим иза тога и сада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дакле, хоћете изнети одбрану?

ОПТ.ПЕРИЦА ЂАКОВИЋ: Па, хоћу.

Оптужени изјави да ће изнети одбрану и остаје у свему код исказа који је дао код истражног судије 16. јануара 2008. године.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, испричајте нам све, шта се то догодило тог критичног дана, где сте били, све шта Вам је познато. Нећу Вас прекидати, дакле причајте све по реду што сматрате да је неопходно за Вашу одбрану.

ОПТ.ПЕРИЦА ЂАКОВИЋ: 1991. године ја сам живео у Госпићу, значи рођен сам у Госпићу. У јануару сам отишао у Загреб, тамо сам радио једно шест месеци и дошао сам у Госпић. У Госпићу је било стање у коме се није могло живети. Они су упадали у тај наш српски део, где су нас страшили ноћу, то је било страшно за живети. Отишао сам код другара тамо који је живео поред мене, комшије, њега није било кући и дошао сам код њега, уствари код његових родитеља. Они су ми рекли да је он био у кафићу значи поред куће где је живео. Ту сам ушао и затекао сам људе у униформама где су ме напали, значи, рекли су да сам био на барикадама, да сам четник, све најгоре. Ту су ме изгурали ван на улицу, на ограду од једног православног свештеника где су ми претили да ће ме убити и тако. Наишао је тај Јовица Иванчевић који ме је спасио. Он их је молио да ме не убију. Пошто су ме пустили, наредили су ми да дигнем једну руку у ваздух и да идем према кући. Када сам кренуо тако путем, они су пуцали ми изнад главе, значи. Дошао сам кући и нисам знао шта да радим и где да идем. Одлучили смо ја и Јовица да идемо у Книн, то је једино место где би могли да се јавимо у ТО, да једноставно видимо шта ћемо даље.

Када смо дошли тамо, они су нас послали на Удбину да се јавимо у полицију. Тамо је био резервни састав полиције. Значи Мирка Медунића никада нисам ни видео за време, осим што сам га видео у болници када су га довели. Довезао га је Јовица Иванчевић. Он је дошао по мене, пошто смо заједно били у хотелу у соби, ту смо спавали заједно, он је дошао по мене у хотел и замолио ме значи, пошто је доктор Матић њега молио да дође неко обезбеђење да га чува, да га не

би неко дирао. Ја сам дошао са Јовицом и стајао сам значи и испред болнице и улазио сам и у болницу и ту сам га видео, улазио сам у собу код њега. Он је, значи био покривен плахтом, чаршафом, и ништа нисмо причали, он није могао ни да прича, значи само је лежао, а поред њега је лежао Бараћ полицајац који је рањен био, то сам дао ту изјаву. Значи ту сам једино то што сам ето долазио, ту сам га видео. Значи ништа, ту сам био једно четири, пет сати са Јовицом. После није било потребе, ми смо отишли значи, на пункту смо радили, аутопут Кореница-Грачац, значи то је све што се сећам Медунића и не знам зашто ме је оптужио, када ја везе никакве немам са Медком ни са Медунићем. Ево то је то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли познајете Лазић Милорада?

ОПТ.ПЕРИЦА ЂАКОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте њега видели?

ОПТ.ПЕРИЦА ЂАКОВИЋ: Не, јер ја сам био 50 километара од Медка, ја значи немам везе са Медком.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите тужиоче.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А јесте ли за време те Ваше службе у Удбини, јесте ли одлазили у Медак или пролазили кроз Медак?

ОПТ.ПЕРИЦА ЂАКОВИЋ: Јесам пролазио пре, једном или два пута и после тога сам, након једно месец дана пре него што ћу отићи за Београд, значи још једном прошао и никада више.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А што Вас овај оптужује, да ли можете то да објасните?

ОПТ.ПЕРИЦА ЂАКОВИЋ: Па, могу.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Казали сте и у истрази да сте читали његов исказ?

ОПТ.ПЕРИЦА ЂАКОВИЋ: Да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Он многе људе помиње који му нису ништа урадили, а Вас помиње у овом светлу?

ОПТ.ПЕРИЦА ЂАКОВИЋ: Пазите, ја сам из мешаног брака, мени је мајка Хрватица, отац ми је Србин, значи ја немам разлога ниједног значи да би то урадио, да би био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја морам да Вас прекинем, нећемо сада предочавати шта је говорио оштећени, то ћемо у некој другој фази.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Али то он у свом исказу у истрази каже.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте, то стоји, али сада само да чујемо одбрану, а после када уђемо у доказни поступак.

ОПТ.ПЕРИЦА ЂАКОВИЋ: Хтео сам још нешто да Вам кажем. Значи они су мене још једном осудили, значи у Загребу, нису ме осудили, него су ставили у «Вечерњем листу», написали да сам убио своју мајку 1991. године, а она живи са мном ту и дан-данас, разумете. Значи, и то су

написали како би ме што више повредили, зато што сам отишао вамо на српску страну.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А кажите ми, у тој вашој, у Удбини, у тој полицији где сте били резервни полицајац, да ли је та ваша резервна полиција била у саставу Територијалне одбране?

ОПТ.ПЕРИЦА ЂАКОВИЋ: Да

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ко је ту био, ко је командовао?

ОПТ.ПЕРИЦА ЂАКОВИЋ: Па, ко командује, ко, он је био Ђукић, а заменик је био Бараћ.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А ко је био командант целе Територијалне одбране? То говорите за полицију?

ОПТ.ПЕРИЦА ЂАКОВИЋ: Да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А Територијалне одбране?

ОПТ.ПЕРИЦА ЂАКОВИЋ: Не знам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Не знате у Медаку како је то било?

ОПТ.ПЕРИЦА ЂАКОВИЋ: Па не знам, зато што ја у Медаку нисам био.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро, немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Бранилац.

АДВ.ЂОРЂЕ КАЛАЊ: Ја ћу поставити само пар питања кратких. Дакле, да ли може да кратко исприча, чиме се он бавио пре те 1991. године у Госпићу, дакле, по чему је био познат, ако је био познат?

ОПТ.ПЕРИЦА ЂАКОВИЋ: Био сам познат.

АДВ.ЂОРЂЕ КАЛАЊ: Може, мислим што.

ОПТ.ПЕРИЦА ЂАКОВИЋ: Био сам познат по фудбалу, играо сам добро фудбал, значи они су мене, и дан-данас неки ме воле, неки ме не воле зато што сам отишао вамо, шта да радим таква је судбина била.

АДВ.ЂОРЂЕ КАЛАЊ: Да ли је било каквих имао конфликта на националној основи пре, дакле овог догађаја, ово што се догодило 1991. године, када је на њега пуцано и када је истеран из ове куће, када му је забрањено да мора да напусти Госпић, кућу и тако даље?

ОПТ.ПЕРИЦА ЂАКОВИЋ: Не, нисам имао са никим проблема.

АДВ.ЂОРЂЕ КАЛАЊ: Везано за самог оштећеног Медунића, да ли он њега познаје и од када га познаје ако га познаје и какви су односи били пре овог догађаја из оптужнице?

ОПТ.ПЕРИЦА ЂАКОВИЋ: Ја Медунића познајем значи пре од неких турнира што смо играли заједно фудбал. Никада нисам имао проблема са човеком. Значи били смо О.К.

АДВ.ЂОРЂЕ КАЛАЊ: Мало гласније, нисам чуо.

ОПТ.ПЕРИЦА ЂАКОВИЋ: Рекох, познајем га са турнира са фудбала, никада нисмо значи имали проблема, били смо оно О.К. Значи, никада никакав проблем није био.

АДВ.ЂОРЂЕ КАЛАЊ: Добро. Када се горе појавио на Удбини, дакле у болници где је био смештен Медунић, да ли је било, да ли се сећа, да ли је било било какве комуникације између њега и оштећеног Медунића том приликом?

ОПТ.ПЕРИЦА ЂАКОВИЋ: Па, није зато што сам ја само дошао изнад њега, изнад кревета када сам га видео, значи, нисам могао да причам са њим, зато што он у моментима није, као да није био свестан неких ствари. Ја се ту нисам дуго задржавао, ја сам одмах изашао напоље, јер ту је био Бараћ, мало сам са њим попричао и изашао сам испред болнице.

АДВ.ЂОРЂЕ КАЛАЊ: Када му је речено да чува, схватио сам, од овога Иванчевића као резервни полицајац, да обезбеђује ту болницу, да ли му је речено шта он то треба да ради и шта треба да чува и зашто треба да чува?

ОПТ.ПЕРИЦА ЂАКОВИЋ: Па, доктор Матић је њега замолио, јер се бојао да га не би неко од ових људи што су били рањени, унутра у болници, да га не би неко дирао од ових што су пролазили туда цестом, пошто је болница била одмах уз хотел, а ја сам био у хотелу, ми смо заједно значи живели у тој соби и радили смо заједно значи на пункту, између Коренице и Грачаца и он ме замолио да дођем и да му помогнем и после тога сам отишао у два сата на своју смену. Ето, то је било све.

АДВ.ЂОРЂЕ КАЛАЊ: Да ли може да се сети, какав је однос био Иванчевића, дакле исто резервног полицајца према том оштећеном у тренутку док су обављали ту стражарску службу?

ОПТ.ПЕРИЦА ЂАКОВИЋ: Ја се извињавам, нисам разумео.

АДВ.ЂОРЂЕ КАЛАЊ: Да ли се сећате, какав је однос био овог другог лица које се помиње у Вашој одбрани, Иванчевића према оштећеном Медунићу док се налазио у болесничкој соби у болници на Удбини?

ОПТ.ПЕРИЦА ЂАКОВИЋ: Па, било је нормално све.

АДВ.ЂОРЂЕ КАЛАЊ: Ко је њега довезао до Удбине?

ОПТ.ПЕРИЦА ЂАКОВИЋ: Њега је довезао Јовица Иванчевић и он га је предао доктору Матићу.

АДВ.ЂОРЂЕ КАЛАЊ: Да ли је Иванчевић говорио како је он изгледао, како се понашао у колима док га је возио, док сте ви разговарали?

ОПТ.ПЕРИЦА ЂАКОВИЋ: Па, није ми ништа, то је давно било, не могу сада да се сетим шта је све рекао, али углавном знам да је рекао само да је негде ухваћен и да је, не зна ни ко га је тукао, ни шта се

десило са њим, само је тако довежен такав у болницу. Ето, то ми је рекао, а ко га је ухапсио, немам појма.

АДВ.ЂОРЂЕ КАЛАЊ: Добро. Везано за ову кафану «Јадран», да ли се сећа, да ли је било када у било које време улазио у ову кафану где је касније била полицијска станица?

ОПТ.ПЕРИЦА ЂАКОВИЋ: Нисам никада ни пре рата, ни за време рата.

АДВ.ЂОРЂЕ КАЛАЊ: Да ли се сећа, шта је све имао од оружја док се налазио у саставу полиције, резервног састава полиције Републике Српске Крајине?

ОПТ.ПЕРИЦА ЂАКОВИЋ: Сећам се, имао сам аутоматску пушку и пиштољ и ништа више.

АДВ.ЂОРЂЕ КАЛАЊ: Да ли је имао палицу?

ОПТ.ПЕРИЦА ЂАКОВИЋ: Не, никада нисмо ни дужили палицу, зато што нам нису биле потребне.

АДВ.ЂОРЂЕ КАЛАЊ: Добро. Када је напустио Републику Српску Крајину, тада у то време такозвану, сада је зову такозвану, да Хрватску, када је напустио?

ОПТ.ПЕРИЦА ЂАКОВИЋ: Напустио сам крајем деветог месеца 1991. године или почетком десетог месеца.

АДВ.ЂОРЂЕ КАЛАЊ: Зашто је напустио Крајину?

ОПТ.ПЕРИЦА ЂАКОВИЋ: Зато што себе нисам видео у томе свему, јер ја сам ипак из мешаног брака, не разумем зашто бих ја то радио. Нисам се видео уопште у томе рату.

АДВ.ЂОРЂЕ КАЛАЊ: Немам више питања, хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, хвала. Хоћете рећи само, какву униформу сте имали?

ОПТ.ПЕРИЦА ЂАКОВИЋ: Ја сам имао плаву ону што се некада носила, она, како, што је некада стара милиција носила.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте комплетну униформу имали?

ОПТ.ПЕРИЦА ЂАКОВИЋ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На глави јесте имали нешто?

ОПТ.ПЕРИЦА ЂАКОВИЋ: Не, нисмо ништа имали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, да ли се сећате, када је то било када сте Ви дошли у болницу и када сте давали стражу?

ОПТ.ПЕРИЦА ЂАКОВИЋ: Ја сам спавао у соби, он је дошао по мене ујутру. То је било, не знам, десет, једанаест сати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када, ког месеца?

ОПТ.ПЕРИЦА ЂАКОВИЋ: Сада, то је био девети месец, пред сам мој одлазак, пре једно десет, двадесет дана пре него што ћу ја отићи за Србију.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли можете да испричате, значи дошли сте у болницу, стајали сте, чували сте стражу, кажете, једног тренутка сте и ушли у собу.

ОПТ.ПЕРИЦА ЂАКОВИЋ: Јесам, био сам у соби код њега и гледао сам га.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И колико је то трајало то држање страже?

ОПТ.ПЕРИЦА ЂАКОВИЋ: То је трајало можда једно минуто, два, не више сигурно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, него колико сте стајали, мисли колико дуго сте држали стражу?

ОПТ.ПЕРИЦА ЂАКОВИЋ: Па, са њим сам био једно три, четири сата, да кажем, пошто сам ја отишао после поново на пункт доле испод Удбине, тамо смо имали пункт свој и тамо сам радио. Ми смо били са активним полицајцима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте Ви били испред собе стајали?

ОПТ.ПЕРИЦА ЂАКОВИЋ: Долазио сам испред собе, али већином сам био испред болнице.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Испред болнице?

ОПТ.ПЕРИЦА ЂАКОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте имали прилике да видите доктора?

ОПТ.ПЕРИЦА ЂАКОВИЋ: Нисам га видео, можда, не могу да се сетим, мислим да га нисам видео, али био је у болници он.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли можете да опишете како је, детаљније, како је изгледао тада у том моменту када сте Ви га видели? Кажете, деловао Вам је као да није био свестан? Да ли је он био свестан, да ли је могао да разговара?

ОПТ.ПЕРИЦА ЂАКОВИЋ: Није причао ништа, разумете, он је значи само лежао, имао је један подлив ту под оком и ништа више. Значи тако је лежао, ништа није одговарао, ништа. Ја сам га питао, «јеси ти то Медунићу», а он ништа, ћути и гледа ме само. Ја сам са Бараћем мало попричао и изашао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажете, нисте дужили никакву палицу, пендрек?

ОПТ.ПЕРИЦА ЂАКОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ништа?

ОПТ.ПЕРИЦА ЂАКОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А реците уопште, да ли је полиција тада у то време дужила?

ОПТ.ПЕРИЦА ЂАКОВИЋ: Ја знам, колико знам, код нас није било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нико?

ОПТ.ПЕРИЦА ЂАКОВИЋ: Не, ја нисам код никога видео, ја је нисам имао, нико није имао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од кога сте Ви задужили униформу?

ОПТ.ПЕРИЦА ЂАКОВИЋ: Од полиције у Удбини.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И само сте униформу, оружје, све, исто сте ту задужили?

ОПТ.ПЕРИЦА ЂАКОВИЋ: Све сам ту задужио, и пушку и пиштољ и све, све сам задужио ту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, питања? Да ли Ви имате неко питање? Немате питање. Изволите.

АДВ.ЂОРЂЕ КАЛАЊ: Судија, везано за овај пункт и за његово учешће као полицајца Републике Српске Крајине, ако само може да кратко објасни, шта је он то радио као припадник полиције резервног састава Републике Српске Крајине и шта је, помиње пункт, шта се ради на том пункту и где се он налазио, колико је то далеко од болнице, пар реченица?

ОПТ.ПЕРИЦА ЂАКОВИЋ: Од болнице је то далеко можда једно 2 километра, а пункт то је двоје патролних кола која су стајала на аутопуту Кореница-Грачац. Један пункт је био испод Удбине, а један је био горе на врху Удбине, значи улазак у насеље и излазак из насеља. Ми смо контролисали саобраћај, јер то је било далеко 50 километара, 40-50 километара од Медка, од свих значи борбених дејстава где се то дешавало, Удбина је значи 40-50 километара ван домета свих.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, хвала, седите. Хоћете позвати Николу Вујновића.

Оптужени НИКОЛА ВУЈНОВИЋ

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте разумели оптужбу?

ОПТ. НИКОЛА ВУЈНОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли признајете да сте учинили кривично дело које вам је оптужницом стављено на терет?

ОПТ. НИКОЛА ВУЈНОВИЋ: Не.

Оптужени изјави да је разумео оптужбу, али не признаје да је учинио кривично дело које му је оптужницом стављено на терет.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви имате право да се браните на начин како ви сматрате да је то за вас најповољније. Значи, не морате одговарати на питања, можете се бранити ћутањем. Реците, да ли ћете изнети своју одбрану?

ОПТ. НИКОЛА ВУЈНОВИЋ: Да.

Оптужени изјави да ће изнети своју одбрану.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дакле, ви знате који период вам је стављен оптужницом на терет. Реците где сте у том периоду били, шта сте радили, детаљно нам испричајте све што вам је познато о овом догађају, нећу вас прекидати. Дакле, све што сматрате да треба да кажете реците?

ОПТ. НИКОЛА ВУЈНОВИЋ: У том периоду ја сам 1990. године отишао из Госпића, 1991. године сам био у Немачкој у клубу «Нинберг 04» покушавајући да потпишем неки уговор с њима да бих се склонио од рата и у Београду се тад још био ни снашао нити сам имао, имао сам пребивалиште али нисам имао стан нити било какав смештај.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У то време сте пребивалиште у Београду имали?

ОПТ. НИКОЛА ВУЈНОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, причајте даље, отишли сте у Нинберг, колико сте се задржали?

ОПТ. НИКОЛА ВУЈНОВИЋ: Па у Нинбергу сам био можда све укупно у периоду до увођења виза мислим 1992. године, не знам у ком месецу, био сам два или три месеца први пут пошто је била тамо, било је сметњи у клубу да потпишем одмах уговор, ишао сам најпре на пробе, нисам знао тад ни језик, ишао сам на пробе, све сам задовољио али је тад била нека клаузула у спорту, као странац нисам могао наступати ја мислим две године, њима није одговарало то пошто су хтели ићи у лигу у ранг више и онда је тако остало на томе, ја сам се онда вратио поново у Србију и ту сам живео. Поново сам отишао мислим 1996. године са туристичком визом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када сте се вратили у Србију?

ОПТ. НИКОЛА ВУЈНОВИЋ: Вратио сам се 1991. мислим крај за Божић, кад је почео Божић или тако нешто, не могу тачно да кажем али два или три месеца сам био из комада тамо одлазио-долазио док није уведена виза, док се могло ићи са старим југословенским пасошем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли ви имате тај пасош?

ОПТ. НИКОЛА ВУЈНОВИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли имате пасош?

ОПТ. НИКОЛА ВУЈНОВИЋ: Немам тај стари, имам неке старе СФРЈ али не знам из ког је периода, а 1996. године сам поново био тамо са туристичком визом, па сам 1997. године извадио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не. Немојте тај каснији период, то нас не интересује него у овом периоду, дакле у том периоду нису биле визе је ли тако?

ОПТ. НИКОЛА ВУЈНОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тек 1992. године?

ОПТ. НИКОЛА ВУЈНОВИЋ: 1992. године не знам тачно, знам да сам путовао са старим црвеним пасошем са грбом СФРЈ.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, наставите.

ОПТ. НИКОЛА ВУЈНОВИЋ: За тај период или?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да, за тај период све, ваша кретања, да ли сте долазили, да ли вам је познато нешто шта се то догодило у Медаку?

ОПТ. НИКОЛА ВУЈНОВИЋ: Ја нисам знао о том догађају ништа док нисам ухапшен по потерници. То сам хтео да кажем, 1996. године сам отишао са туристичком визом, 1997. године сам у Хрватској извадио хрватски пасош, у ствари 1997. сам поднео захтев, а 1998. сам га подигао ја лично, поднео сам захтев лично, подигао сам пасош лично, значи није била никаква ни «УНТАС зона» ни УН, била је хрватска полиција, у хрватској станици полиције сам извадио пасош. Ухапшен сам, нисам знао ништа, после сам имао и боравак у Немачкој у том истом клубу, пошто иду тамо провере за визе, најпре сам добио улазак на 20 дана па су биле све провере, ни тада никаквих сметњи нисам имао у вези боравка или било каквог законског да сам осуђиван или да је потрага каква за мном и то. 2004. године сам ухапшен на граничном прелазу Никелсдорф са камионом кад сам прелазио. Е, тад сам сазнао, нисам одмах сазнао него сам сазнао након 15 дана кад су ми они уручили папир. Пошто сам знао језик питао сам шта је, они нису знали шта је, о чему се ради, да сам најпре ухапшен па не знам код истражног судије тек за 15 дана сам, враћао сам филм нисам знао због чега сам ухапшен да нисам згазио некога, да не знам, нисам уопште имао представу. Онда сам се изненадио, тад сам сазнао да сам осуђен и да сам оптужен и да сам на Интерполовој потерници и тад је све даље. Онда сам се успротивио изручењу у Хрватску, тамо сам био 4 месеца и суд у Аустрији ме је ослободио. У неким краћим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите тужиоче имате ли питања?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Кад сте то први пут боравили то кажете 2-3 месеца што би било у овом периоду, шта сте тамо радили у том клубу тачно ако нисте могли да наступате?

ОПТ. НИКОЛА ВУЈНОВИЋ: Па ја сам тренирао тамо с њима и пошто имам вишу тренерску завршену школу, имао сам мало проблема са језиком да им пренесем то, али сам као спаринг партнер био са њима и тренирао сам, ове млађе сам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Сећате ли се кад су били ти термини тренинга током недеље?

ОПТ. НИКОЛА ВУЈНОВИЋ: Мислим три пута недељно, три пута недељно у вечерњим часовима негде око 6 часова ја мислим.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А за време викенда да ли је било неких борби?

ОПТ. НИКОЛА ВУЈНОВИЋ: Ишао сам, ја сам ишао с њима као гост на неке мечеве које су они имали у тој, како они зову, «Обер лиги», ишао сам, чак имам мислим неке фотографије са тих мечева и они имају једну брошуру као књижицу коју издаје сваке године екипа, имају слике и неки догађај и тако, а ишао сам викендом мимо тих мечева, ишао сам с њима, звали су ме али ми је то био проблем на неке излете, на фудбал, звали су ме, био ми је проблем што нисам знао језик тада па ме је то оптерећивало.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ти мечеви јесу ли били у том месту где сте ви били и у другим местима?

ОПТ. НИКОЛА ВУЈНОВИЋ: Било је то, то је у Бајерн, Покрајина Бајерн, то су била пар места тамо, градова, градића.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јесте ли били присутни и код вас кад су мечеви и на тим мечевима?

ОПТ. НИКОЛА ВУЈНОВИЋ: Да, док сам био тамо.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јесте ли на свим били за то време док сте били?

ОПТ. НИКОЛА ВУЈНОВИЋ: Па не знам да ли сам на свим, али мислим да јесам, док сам ја био тамо јесам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Кажите ми у том поступку у Аустрији јесу ли саслушавани неки сведоци?

ОПТ. НИКОЛА ВУЈНОВИЋ: Саслушавани су сведоци, било је њих пет али сам навео више сведока пошто су ми тад у суду рекли да Србе не могу навести као сведоке. Били су ми из клуба ту, овај један је био, не знам како би то као неки секретар у клубу, ови су били, овај један Шпанац који живи у Немачкој он је старији човек, он је био, исто нешто је био у клубу али ја не знам шта је он тада био у клубу и он је био, био је од активних овај један што сам спаринговао с њим што је био тад, нисам ја био тако дебео као сад. Спаринговао сам с њим у 100 кг, он је дошао, дошао је један Турчин, њих пет мислим да је дошло, а ови су остали.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Имамо ми те исказе, него ово сам хтео да вас питам, да ли сам добро разумео да је то било 2004. године?

ОПТ. НИКОЛА ВУЈНОВИЋ: Да, да, 2004. године у мају.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А кад сте ви постали иначе члан клуба, кад сте то поново дошли?

ОПТ. НИКОЛА ВУЈНОВИЋ: Где, у Немачку, је ли?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да, у тај клуб?

ОПТ. НИКОЛА ВУЈНОВИЋ: Ја сам дошао 1996. године са туристичком визом па сам онда поново правио улазну визу и онда боравак сам имао тамо продужавао годину за годину.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Не, али кад сте сад у клубу, у клубу јесте ли одмах кад сте дошли с том туристичком визом?

ОПТ. НИКОЛА ВУЈНОВИЋ: Да, одмах сам ишао у клуб, да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јесу ли тад биле сметње да одмах постанете члан?

ОПТ.НИКОЛА ВУЈНОВИЋ: Није, тад је било, било је или пар месеци, било је не знам како је било јер је био крај сезоне или нешто таман у тој паузи да се уклопи.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јесте ли после наступали?

ОПТ. НИКОЛА ВУЈНОВИЋ: Јесам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Колико дуго?

ОПТ.НИКОЛА ВУЈНОВИЋ: Па наступао сам годину дана званично, али не на сваком мечу зато што је наступао репрезентативац њихов после Рене Шикли.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро, хвала, немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите бранилац оптуженог.

АДВ.ЂОРЂЕ КАЛАЊ: Да ли може кратко да исприча, да кажем, ту своју спортску каријеру од кад се бавио рвањем, колико дуго, какви су му резултати били овде у земљи, да ли је било међународних такмичења, да ли сада тренира, да ли се сада бави тим спортом, у неколико реченица ако може?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, изволите.

ОПТ.НИКОЛА ВУЈНОВИЋ: Па ја сам почео у Госпићу да се бавим спортом у IV разреду основне школе, то је значи 11 година, па сам онда све ишао неком улазном путањом до омладински првак државе, кадетски, свеукупно до 1990. године сам тамо наступао, а 1990. године сам наступао и за «Пореч» зато што је већ овамо почело неких сметњи између Срба и Хрвата. После сам 1990. године дошао у «Раднички» па сам исте године у београдски «Партизан» где сам ту потписао уговор с њима наступао и онда сам отишао за Немачку зато што нисам могао од тих, тад је била криза, нисам имао довољно средстава за живот пошто те стипендије су биле за неке да кажем клинце који студирају или иду у школу па да имају нешто успут. Ја сам морао, оженио сам се, ћерка, све ме снашло и дан-данас тренирам у «Партизану». После сам наступао, после Немачке поново сам наступао за «Партизан», ту сам направио резултата, био сам други на шампионату државе, чак и после затвора сам једну медаљу освојио.

АДВ.ЂОРЂЕ КАЛАЊ: Добро. Везано за породицу која живи у Немачкој да ли може рећи, дакле, поред ових странаца које је питао тужилац да ли може некога од чланова породице навести ко би могао да потврди његов боравак у то време док је?

ОПТ.НИКОЛА ВУЈНОВИЋ: Нисам се сетио, мени мајка живи од 1969. године у Немачкој, значи у граду Нинбергу, има стан тамо и зато сам и ишао у Нинберг пошто сам имао смештај. Могу навести и других људи тамо које сам упознао по тим клубовима и не знам ни ја како где сам радио на четири сата и тако. То у Аустрији нисам могао јер они су само странце неке или из Уније или.

АДВ.ЂОРЂЕ КАЛАЊ: И моје последње питање, он је већ то говорио у истрази али ево да кажем то понови пред већем, који би то били разлози зашто би њега Медунић теретио у овом поступку, односно позивао га је и наводио да га је Никола ударио? Ако може да да свој коментар, мислим он је већ то дао у истрази али ето ако сад хоће да понови?

ОПТ.НИКОЛА ВУЈНОВИЋ: Тамо је било несугласица, ја сам био можда за малу средину или физички јачи или тамо неке сам сметао можда у клубу неке из неких разлога или неке девојке или тако даље, нисам био у добрим односима рецимо са садашњим градоначелником који је већ не знам колико мандата и мислим кад је он давао те изјаве да је ту било утицаја некога са стране да се стави у тај исти кош.

АДВ.ЂОРЂЕ КАЛАЊ: Толико, хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала. Ја морам да се вратим на ову хронологију када сте отишли из Госпића јер рекли сте да сте отишли 1990. године из Госпића, а вратили сте се у Србију 1991. крајем за Божић. Шта то значи да ли крајем 1990. године сте дошли у Србију или?

ОПТ.НИКОЛА ВУЈНОВИЋ: Не, не. 1991. кад су празници ја сам дошао из Госпића у Србију.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тако прецизирајте. То је значи за време католичког Божића?

ОПТ.НИКОЛА ВУЈНОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То би било те 1991. године?

ОПТ.НИКОЛА ВУЈНОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када сте дошли, дакле, у Србију ви сте били одмах где настањени у Београду?

ОПТ.НИКОЛА ВУЈНОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И јесте ли тад од тог момента и били у овом рвачком клубу?

ОПТ.НИКОЛА ВУЈНОВИЋ: Јесам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Члан «Партизана», је ли тако?

ОПТ.НИКОЛА ВУЈНОВИЋ: Јесам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како је дошло до тога да ви одете у Нинберг, да ли вас је неко послао, да ли сте се ви јавили, не знам како је то ишло?

ОПТ.НИКОЛА ВУЈНОВИЋ: Ја сам отишао у Нинберг стицајем две околности. Прва је што ми је мајка тамо и без виза се могло путовати, а

друга околност не бих ни помишљао ја да наступам тамо него имам пријатеља који је већ четири пута ветерански првак света, био је репрезентативац овде 15 година, он је из Сарајева, Милош Говедарица и сада је у Немачкој. Чули смо се тако случајно телефоном преко других репрезентативаца који су сада у Новом Саду из «Гавриловића», из Петриње, кад сам се чуо с њим телефоном причали смо уопштено и рекао ми је да рве у Немачкој, али ја рекох нисам спреман, не тренирам сад редовно, он је рекао да не рве у првој лизи него да рве у некој другој испод тог ранга у лизи, да познаје те људе где иде на мечеве, да ће покушати да ми оствари контакт да бих ја дошао уопште на пробу у те клубове. Ја сам онда рекао да ако може икако ако има некога у Нинбергу, пошто имам тамо, пошто ми је мајка тамо, пошто имам смештај тамо и он ми је тако направио контакт и ја сам дошао тамо и ето тако сам отишао у Немачку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А колико сте се задржали тад у том првом наврату када сте отишли?

ОПТ.НИКОЛА ВУЈНОВИЋ: То та два, три месеца, не могу тачно да кажем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Два-три месеца?

ОПТ.НИКОЛА ВУЈНОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како сте регулисали статус у Београду, ви сте члан рвачког клуба?

ОПТ.НИКОЛА ВУЈНОВИЋ: Имам, пустили су ме одавде зато што су тада долазили ови момци из «Гавриловића», баш које не помињем који је сада селектор репрезентације рвачке Ивошевић, Радаковић, Иванчевић и они су имали тад комплетну екипу, било је у свакој категорији по двојица, тројица који су узимали медаље на државним првенствима, говорим од оне целе Југославије, не у овој скраћеној.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Када сте последњи пут били у Госпићу, ког месеца и које године?

ОПТ.НИКОЛА ВУЈНОВИЋ: Не знам тачно, био сам, не могу да кажем тачно али био сам негде 1991. да ли сам за документе неке или нешто, али пролеће негде, можда април или тако, не знам тачно који месец.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У истрази сте рекли последњи пут сте били у јуну, да ли то одговара?

ОПТ.НИКОЛА ВУЈНОВИЋ: Да, то је то, значи то је то, да ли је мај, јун, али мислим, погинуо ми је другар у саобраћајној несрећи, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А код кога сте били тамо, тамо вам је фамилија?

ОПТ.НИКОЛА ВУЈНОВИЋ: Не, био сам тамо код таста и таште, они су у том делу источном, као дели река, као ово је српски, ово је као хрватски део, био сам тамо код њи и чак сам био тад упозорен од једног

полицајца редовног који сад живи тамо да, дошао сам са БГ таблама, да се склоним одмах после сахране да не задржавам се у граду, пошто је ово било мало на периферији где сам спавао у том српском делу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико је Медак удаљен од Госпића?

ОПТ.НИКОЛА ВУЈНОВИЋ: Па једно 10 км ја мислим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Без упадица, па немојте.

Значи, то није тако далеко?

ОПТ.НИКОЛА ВУЈНОВИЋ: Па није, али то је, говорим овом магистралом, не знам да ли се туда путовало у рату.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И колико сте се ту задржали отприлике, колико, пар дана?

ОПТ.НИКОЛА ВУЈНОВИЋ: Кад мислите кад су били?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тад кад сте последњи пут били?

ОПТ.НИКОЛА ВУЈНОВИЋ: Па можда два дана, преспавао сам и вратио сам се назад, не знам ни тачно куд сам се вратио пошто су тад већ испрепечени путеви, овамо и онамо, ишао сам некуда не знам ни ја по Босни, по.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисам сигурна да ли сам регистровала, ви кажете добро бавили сте, били сте активан спортиста, али да ли сте радили нешто у то време?

ОПТ. НИКОЛА ВУЈНОВИЋ: Па јесам, радио код свих нешто увек и док сам овде тренирао у «Партизану» додатно смо или сам продавао бензин или не знам ни ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Никада нисте имали никакве везе ни са полицијом ни са војском?

ОПТ. НИКОЛА ВУЈНОВИЋ: Са никаквим, да униформисаним.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте били у неком сукобу са овим оштећеним Медунићем?

ОПТ.НИКОЛА ВУЈНОВИЋ: Са оштећеним лично не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Никада?

ОПТ.НИКОЛА ВУЈНОВИЋ: Не, а мислим можда сам ја нешто неким гестом га увредио или нешто, не знам, али лично да смо имали неки сукоб или физички обрачун, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, хвала. Да ли имате питања, оптужени да ли има нека питања? Да ли познајете овде оптужене?

ОПТ. НИКОЛА ВУЈНОВИЋ: Ђаковића познајем из Госпића, Лазића сам упознао током ових састанака, знам брата његовог који се бавио пре рата спортом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А Мирка Марунића, Коњевић Николу?

ОПТ.НИКОЛА ВУЈНОВИЋ: Николу знам да је радио у полицији, никада нисам с њим нити имао какав контакт ни ништа, а Маринића јако лоше, ето упознао сам га сад у овоме процесу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, хвала, седите. Хоћете ли позвати Марунић Мирка.

Оптужени МИРКО МАРУНИЋ

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хоћете ми рећи да ли сте разумели оптужницу и да ли признајете да сте учинили кривично дело?

ОПТ. МИРКО МАРУНИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Оптужницу сте разумели?

ОПТ. МИРКО МАРУНИЋ: Јесам.

Оптужени изјави да је разумео оптужбу, али да не признаје да је учинио кривично дело које му је оптужницом стављено на терет.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: По закону ви нисте дужни да одговарате на питања, можете се бранити како ви сматрате да је то за вас најпогодније, значи нисте дужни да износите своју одбрану. Да ли ћете изнети одбрану?

ОПТ. МИРКО МАРУНИЋ: Да.

Оптужени изјави да ће изнети своју одбрану, а након што је упозорен и опоменут.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте дали исказ истражном судији 14. децембра 2007. године. Да ли остајете у свему код овог исказа?

ОПТ. МИРКО МАРУНИЋ: Да.

Изјави да у свему остаје код исказа који је дао у истрази дана 14. децембра 2007. године.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите, испричајте све шта знате о овом догађају и да ли нешто знате?

ОПТ. МИРКО МАРУНИЋ: Ја нисам, значи био припадник милиције, нисам носио палицу никада, та што ми се ставља на терет да сам са тим тукао истога и био сам припадник ТО, ишао сам на положаје и нормално са положаја кући и од куће на положај и тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где сте живели у то време?

ОПТ. МИРКО МАРУНИЋ: Живео сам у Медку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У Медку?

ОПТ. МИРКО МАРУНИЋ: Да, једно два, три километра значи, али туда сам и пролазио на положај и одлазио кући, значи туда ми је био пут.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате ништа о овом догађају?

ОПТ. МИРКО МАРУНИЋ: Не, наравно не знам јер ја сам и био кући, значи имао сам малољетно дете од 3 године, ишао сам на положај и журио сам кући, значи без неког великог задржавања било где, тако сам у то време ја мислим, невезано за датум али исто сам био у Београду са дјететом код тетке.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Које је то време, који месец?

ОПТ. МИРКО МАРУНИЋ: У деветом месецу сам био, не могу ја сад да кажем, значи нисам имао сврху неку да памтим датуме или.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Наравно да не можете датуме али значи у деветом месецу где сте били?

ОПТ. МИРКО МАРУНИЋ: У деветом сам месецу био у Београду код тетке.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Цео девети месец?

ОПТ. МИРКО МАРУНИЋ: Па нисам био цели, мислим да сам био једно 7-8 дана или тако нешто па сам се враћао назад, значи вратио сам се кући родитељима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, сећате ли се да ли је то било почетком, наравно не можете датум, али почетком месеца, средина, крај?

ОПТ. МИРКО МАРУНИЋ: Па негде наблизо, можда негде шта ја знам да ли сад 05. да кажем, 07. или 10. не знам, ја значи нисам имао сврху да памтим толико, нисам имао потребе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тужиоче, има ли питања?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Кажете да сте били припадник Територијалне одбране?

ОПТ. МИРКО МАРУНИЋ: Да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А која је то јединица била којој сте ви припадали?

ОПТ. МИРКО МАРУНИЋ: Па као војни обавезник сам припадао, значи нормално сам ишао на положаје.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Која јединица, је ли имала неки назив, ко вам је био командант? Не сећате се?

ОПТ. МИРКО МАРУНИЋ: Знам да је ТО, е сад која је јединица не сећам се, не сећам се.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Кажите ми за време тих, у то време кад сте били на тим положајима јесте ли имали случајеве да заробите некога, ви или ваша јединица, не ви лично него ваша јединица да ли знате?

ОПТ. МИРКО МАРУНИЋ: Не.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Није било никад заробљеника?

ОПТ. МИРКО МАРУНИЋ: Не, није имало ни прилику нити сам заробљавао неког.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јесте ли било кад чули да је неко заробио?

ОПТ. МИРКО МАРУНИЋ: Не.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Бранилац?

АДВ. РАЈКО ЈЕЛУШИЋ: Само једно питање. Молио бих оптуженог да каже где су се налазили његова супруга и кћеркица у критично време, односно у септембру месецу, ајде да будемо конкретни?

ОПТ. МИРКО МАРУНИЋ: Ја сам био самохрани отац детета, значи пошто сам разведен пре рата тако да сам био сам, значи налазили су се на положају у Бачком Медку, значи где ми је била кућа, значи 2 км да кажем колико је од центра Медка.

АДВ. РАЈКО ЈЕЛУШИЋ: И шта се даље након тога збивало, где су?

ОПТ. МИРКО МАРУНИЋ: Мислим због личне безбедности малог детета сам носио у Београду код тетке због гранатирања, због било чега, значи због личне безбедности детета и свега сам био у Београду.

АДВ. РАЈКО ЈЕЛУШИЋ: Само мало ближе где се налази тетка, на ком делу Београда ако може.

ОПТ. МИРКО МАРУНИЋ: Па на Петловом Брду.

АДВ. РАЈКО ЈЕЛУШИЋ: А где се у то време налазила мајка детета?

ОПТ. МИРКО МАРУНИЋ: Не би вам знао рећи растављен сам пре рата.

АДВ. РАЈКО ЈЕЛУШИЋ: Значи, о детету се бринула тетка.

ОПТ. МИРКО МАРУНИЋ: Тетка, да.

АДВ. РАЈКО ЈЕЛУШИЋ: Добро, значи тај боравак ме интересује наравно у првом, говорите о једном боравку почетком септембра месеца колико је трајао када сте долазили у Београд по колико дана сте остајали, колико је конкретно тај боравак трајао?

ОПТ. МИРКО МАРУНИЋ: Па ја мислим ту 7-8 дана да сам био, тако да кажем.

АДВ. РАЈКО ЈЕЛУШИЋ: О том вашем боравку осим ваше тетке да ли је још неко знао да ви боравите у то време у Београду?

ОПТ. МИРКО МАРУНИЋ: Па била је тетка, тетак је био кући, тетак ми је умро прошле године.

АДВ. РАЈКО ЈЕЛУШИЋ: Хвала, немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала. Ја морам поново да се вратим на Територијалну одбрану. Реците ми тачно када, ког месеца сте постали припадник Територијалне одбране и до када сте били?

ОПТ. МИРКО МАРУНИЋ: Па био сам, мислим да сам био од самог почетка, сад којег мјесеца не знам, не сећам се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не сећате се? А колико дуго?

ОПТ. МИРКО МАРУНИЋ: Био сам значи негде до 1993. године сам био на положају а после 1993. сам чак био и у кухињи сам радио једно време као интендант.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: За све то време? Немогуће да не можете да се сетите ко је био вама непосредно надређен?

ОПТ. МИРКО МАРУНИЋ: Па био је неки командант Кордић, онда да ли командант.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је он био чете, командант чете, одреда, не знам како је организовано било?

ОПТ. МИРКО МАРУНИЋ: Па гарнизона. Не знам, па гарнизона или комплет војске или.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Какву сте униформу имали?

ОПТ. МИРКО МАРУНИЋ: СМБ.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пошто сте ви из Медака, да ли знате где је ова кафана «Код Босе» која се спомиње? Да ли можете у том периоду јесте ли одлазили у ту кафану?

ОПТ. МИРКО МАРУНИЋ: Па за време док је била гостиона јесам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је била, кажете за време, до када је била гостионица, а од ког момента није била гостионица?

ОПТ. МИРКО МАРУНИЋ: Па била је значи до пред рат негде кад је почето или, али не знам сад тачно кад је прекинута, углавном ја после више нисам ни улазио у ту зграду, знам да су били смештени ови гардисти, како се зову добровољци што су долазили, значи из Србије то знам да су били смештени, е сад кад и у које време не знам, не сећам се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У деветом месецу да ли је радила као гостионица?

ОПТ. МИРКО МАРУНИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А шта је ту било, које су то просторије биле, шта је то?

ОПТ. МИРКО МАРУНИЋ: Па била је једна просторија колико знам унутра док је била, док је радила кафана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чекајте, кажете били су смештени гардисти, па јесу ли они спавали ту?

ОПТ. МИРКО МАРУНИЋ: Па јесу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то било преуређено, значи било је адаптирано и за преноћиште?

ОПТ. МИРКО МАРУНИЋ: Било је сигурно да јесте, ја кажем нисам више ни улазио нити сам био тамо, значи нисам ја имао потребе да улазим тамо ни друго што нисам свраћао, само знам да сам их видео да

су улазили и улазили и излазили отален, значи стварно нисам имао потребе да идем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро ако ви нисте улазили, ако немате непосредна сазнања, да ли сте нешто чули, да ли се нешто причало шта је то?

ОПТ. МИРКО МАРУНИЋ: Па знам да је ту био само за њих, њихов смештај.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Њихов смештај?

ОПТ. МИРКО МАРУНИЋ: Да, као и ко је год долазио, значи добровољачка војска, гардисти, не знам тачно како да их назовем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где сте ви радили у то време?

ОПТ. МИРКО МАРУНИЋ: Радио сам у Госпићу пре рата.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где?

ОПТ. МИРКО МАРУНИЋ: ППК «Велебит».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте још негде радили?

ОПТ. МИРКО МАРУНИЋ: Радио сам у Лички Осик, творница «Марко Орешковић».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли познавали овог оштећеног?

ОПТ. МИРКО МАРУНИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не? Добро. Оптужене да ли познајете Лазића, Ђаковића, Вујновића?

ОПТ. МИРКО МАРУНИЋ: Познајем из виђења, неког више, неког мање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли их виђали у том периоду?

ОПТ. МИРКО МАРУНИЋ: Лазића јесам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, говоримо за тај период критични?

ОПТ. МИРКО МАРУНИЋ: Па за тај период Лазића.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где сте га виђали?

ОПТ. МИРКО МАРУНИЋ: И у Медку и шта ја знам у пролазу и тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А Ђаковића?

ОПТ. МИРКО МАРУНИЋ: Ђаковића не, у том периоду нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте? А Вујновић Николу?

ОПТ. МИРКО МАРУНИЋ: Нислим да нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад сте последњи пут Вујновић Николу видели, да ли се сећате? Наравно не мислим датум и дане али месец, година, када сте га последњи пут видели?

ОПТ. МИРКО МАРУНИЋ: Мислим да тад на близу га нисам сигурно видео, не могу рећи кад сам га видео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: За који период знате сигурно?

ОПТ. МИРКО МАРУНИЋ: Знам њега из Госпића, мислим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А за који период кажете знате сигурно, нисам вас разумела?

ОПТ. МИРКО МАРУНИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: За који период кажете знам сигурно да га нисам видео?

ОПТ. МИРКО МАРУНИЋ: Па то љето или ту јесен или нешто, то знам сигурно да нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А Коњевић Николу?

ОПТ. МИРКО МАРУНИЋ: Нисам њега, знам исто да сам њега виђао али сад да кажем да ли је месец пре или месец, два касније или нешто, то не могу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли има питања? Изволите?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Кад сте били у тој гостионици, док је била гостионица, ви сте видели како то изгледа, шта има унутра, колика је то, колико има просторија, и колике су?

ОПТ.МИРКО МАРУНИЋ: Па мислим да има једну просторију и овамо где је просторија, где се ишло у ВЦ.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А колика је ова просторија, та значи где је била кафана, колико је велика отприлике, не морате тачно да кажете?

ОПТ.МИРКО МАРУНИЋ: Можда 5 са 5 просторија, тако нешто 20-30 квадрата.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А ова друга просторија, позади, колико је она била велика?

ОПТ.МИРКО МАРУНИЋ: Па можда нешто, е сад, то је у ствари као сала нека служила, значи има једна кад се уђе унутра и друга је била овамо и ВЦ и друго ништа није било.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А та друга колика је, та сала што кажете да?

ОПТ.МИРКО МАРУНИЋ: Па сад, да ли је била нешто већа него ова улазна ту је негде, не знам, не знам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Отприлике, јел ту био неки спрат или је то приземна?

ОПТ.МИРКО МАРУНИЋ: Спрат је, спрат је био изнад горе.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А шта је горе на спрату?

ОПТ.МИРКО МАРУНИЋ: Е, то не знам, тамо стварно никад нисам био, ни за време кафане ни за време.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Колико је ту људи могло да буде смештено, ако је био смештај, те гарде како ви кажете добровољаца?

ОПТ.МИРКО МАРУНИЋ: Па зависи, не знам, не знам. Ја стварно на спрату никад нисам значи био ни прије рата, ни у рату, никад.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јесу ли ти људи били увек ту смештени или су некад смештени на неко друго место?

ОПТ.МИРКО МАРУНИЋ: Па били су ти, сад да ли су били цело време исти или се смењивало или неко је одлазио, неко је долазио.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Не, не, мислим јесу ли и на неком другом месту, или су увек само ту били смештени?

ОПТ.МИРКО МАРУНИЋ: Мислите ти исти или?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Или било који други, ти добровољци?

ОПТ.МИРКО МАРУНИЋ: Па не, па били су они, ја мислим да су били смештени негде и по другим кућама сигурно, нису само ту.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро, хвала.

ОПТ.МИРКО МАРУНИЋ: Нисмо само ту, јел није могло да стане не знам колико.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А шта сте ви конкретно радили рецимо у том деветом месецу као припадник Територијалне одбране, које је ваше задужење било?

ОПТ.МИРКО МАРУНИЋ: Положај и кућа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим?

ОПТ.МИРКО МАРУНИЋ: Положај и кућа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Положај и кућа.

ОПТ.МИРКО МАРУНИЋ: Друго ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, каква је била ситуација у Медаку тад у то време?

ОПТ.МИРКО МАРУНИЋ: Па како каде, негдје напад већи, негдје мањи, негдје, како да кажем, негдје је мирно, негдје гранатирање па нема ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, седите. Хоћете позвати оптуженог Коњевић Николу.

Оптужени НИКОЛА КОЊЕВИЋ

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хоћете рећи молим вас да ли сте разумели оптужницу?

ОПТ.НИКОЛА КОЊЕВИЋ: Јесам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли признајете да ли сте учинили кривично дело које вам је оптужницом стављено на терет?

ОПТ.НИКОЛА КОЊЕВИЋ: Не, не признајем.

Оптужени изјави да је разумео оптужбу, али не признаје да је учинио кривично дело које му је оптужницом стављено на терет.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви имате право да се браните на начин како ви сматрате да је за вас најповољнији, дакле не морате одговарати на постављена питања, можете се бранити ћутањем. Да ли ћете се изјаснити о оптужби, изнети своју одбрану?

ОПТ.НИКОЛА КОЊЕВИЋ: Да.

Оптужени изјави да ће изнети своју одбрану.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите, испричајте нам све шта вам је познато везано за овај догађај.

ОПТ.НИКОЛА КОЊЕВИЋ: За тај догађај ми је у то време од негде крај августа до 08., нисам био на том простору.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта до 08.?

ОПТ.НИКОЛА КОЊЕВИЋ: Деветога или, месеца, негдје од 23.-24.августа до 08. нисам био у Медку, био сам у Новом Саду са својом фамилијом и уписом деце у школу, тад сам дошао први пут, смјестио се код свога брата у прво време, и онда сам се 07. вратио, 07. сам кренуо са аутобусом, пошто аутобуси нису возили тамо гдје су ратна дејства Грачац-Медак него за Книн, а мени је Книн 150 километара до Медака. Значи дошао са аутобусом у вечерњим сатима иде, где су биле барикаде и то нико није хтио да нас вози, да ме вози у ствари, и навратио сам, то је било негдје око девет, десет сати можда навече, тамо и једна кафана је радила, кафић неки, и питао да ли ме неко има одвест да платим, они су рекли по ноћи не, ујутро да, и ујутро ме 08. одвезао тај Јерковић, тај свједок.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Осмог месеца, или говорите?

ОПТ.НИКОЛА КОЊЕВИЋ: Не, деветог месеца осмог датума.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

ОПТ.НИКОЛА КОЊЕВИЋ: Значи довезао ме пред моју кућу, моја кућа је у центру Медака, на главном путу Госпић-Грачац, два метра удаљена од тог магистралног пута. И ја сам ту стајао са својом покојном мајком и она ми показивала баш у то време има једна велика липа гдје је граната од минобацача погодила и расцепила је, и она ми показује гдје је она стајала и на фасади гдје се то види и тако, од те парчади и у међувремену стаје «рено 4» плаве боје и ја препознајем Иванчевића и он ме зове «ајде са мном молим те до Удбине ја се одмах враћам, да одвезем овог човека» и покојна мама мени каже «куд ћеш сада ниси него дошао», пошто се одма враћа а до Удбине имамо 35 километара, и ја сједам и препознам ја тога Медунића. Видим га на задњем сједишту, на њему је била роба, али сам видио ту и једно оштећење црно, одлив неке крви и расекотину ту на усни. И ја сједам и сад ме то интересира шта ће

се десит, одакле ти ту, он ми каже «ћути добро је» и једноставно видим да је у доста тешком стању. И ми сад идемо, Иванчевић вози и сад ми идемо према Удбини па на пола пута, рецимо на једно 15 километара је село Крушковец, а то село је са главног пута једно 3 километра унутра и ми се свраћамо ту да узмемо тамо тога Чубрила Мишу, јел Мишо, професора да и он иде с нама до Удбине, Иванчевић претпоставља да не би умро или нешто успут каже па ћемо одговарат за човека, ето мислим с тим ријечима. И Мишо тај прихваћа, сједа, мислим да смо некога и мљека дали, нешто, али не могу са сигурношћу то тврдити, али знам да сам га питао јеси ли нешто јео, од када се ти ту налазиш, он једноставно каже «добро је и ћути» тим речима, и ја у себе имам две кутије, то се добро сећам «лорда» цигарета, ја понио из Новог Сада, и ја њему кажем хоћеш ли запалит, каже оће, и ја му дам једну цигарету, запалим, и сад кад је излазио на Удбину дадем му и читаву кутију и дадем му неки пара, сад не могу да се сјетим, он каже «шта ће ми то», требаће ти, неко ће ти купити сок или нешто ту, и предамо га тамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко ме сте то дали?

ОПТ.НИКОЛА КОЊЕВИЋ: Оштећеном, томе Медунићу, јел Мирко. И ту завршава, и ми се враћамо за Медак, и ја узимам маму други, трећи дан и долазим у Нови Сад, мислим није се више ни вратила, ту је и умрла. Значи шта се дешавало, по моме схватању кад ме сад то заинтересирало, иначе сам ја, нисам за то био заинтересиран, нисам ни знао, а сад кад сам сазнао па сам у истражном поступку, нисам био ни заинтересиран, сматрам нисам ништа направио, сматрам да сам спасио живот, а не направио неко дјело. И сад сам ушао у то да морам да доказујем и највероватније ћу морати још из Новог Сада, ја у то време кад сам био тамо ја сам се обратио у десет институција, и у Комесаријат за избјеглице и у СУБНОР за додјелу нужног смејштаја, мислим имам читав низ докумената које морам приложити.

Е, и ово ми је јако битно, шта се дешава, после тога сам ја сазнао и он мене хвали у Госпићу, ја добио неке информације, каже тај човек ми спасио живот, частићу га ово-оно и сад пролази неких месец, два дана он изменуо, код истражног судије кад је дошао онда и мене докачио, а кад је у полицији, кад су га разменили тамо у Житнићу код Книна за неке Србе, кад је дошао у Полицијску управу није изјавио да, него је изјавио да сам га ја спасио и кривичну пријаву су подњели суду без мога имена, значи после су га присиљавали, ја сад.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Откуд ви знате да је он то изјавио да?

ОПТ.НИКОЛА КОЊЕВИЋ: Па знам јер имам информације. Ја сам био полицајац 20 година у Госпићу инспектор у криминалистичкој служби, ја мислим све знам, и те све људе, ја сав Госпић знам, то није велико

мјесто. Значи тај Миле Угарковић начелник Полицијске управе кад није потписао на захтеву, на пријави ни на његовој изјави Николе Коњевића, они га присиљавају, мислим претпостављам већ ко, из те његове дружине криминалне, не кажем да је и он, него они што су дошли у полицији, каже он те није спасио, кад сам их мотивирао да сам ту био, кад је он рекао, е њега каже, њега, и онда је у истрази додао и мене, да сам га тукао коцем, да сам чизмама, да, мислим то шта у оптужници стоји. Ето, у суштини то, мислим да су ми то, не кривим ја њега, он није неки био криминалац нити је био неки шта ја знам агресиван човек, него су му они то сервирали, та криминална група која је дошла у полицију кад смо ми отишли, ја их све знам. Значи шта се дешава, он би док је дошао из Книна у СУП-у дао, ко узима изјаве не знам, неки инспектор, како су га они после звали не знам, значи дао би у првом поступку изјаву и за мене, него он накнадно, море након пет месеци, шест кад је он мене хвалио код њих. Кад је причао тај ми човек спасио, у суштини ја сам му спасио живот и тај Иванчевић и Мишо се придружио, а он изјављује ту има неких контрадикција да је он звао Мишу негде у Медку, да је ово, да је оно. Ето мислим шта да вам кажем, могу поткрепљиват даље неким доказима стварно да нисам био тамо, а и он ако би се мога негде суочим, највероватније то је и рекао сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли имате још нешто да изјавите?

ОПТ.НИКОЛА КОЊЕВИЋ: Мислим да немам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите тужиоче.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ви сте поменули у истрази да сте били припадник територијалне одбране, хоћете ми рећи од кад, како је до тога дошло?

ОПТ.НИКОЛА КОЊЕВИЋ: Сад ћу да вам објасним како је то било. Ја сам радио у полицији у Госпићу 20 година, и кад су дошли, распада система, међународног признавања Хрватске државе, а пре тога додијеле шаховница, ми смо 90% напустили и мојих колега једно 50 отишло у Београд и почело ту радит, и ја сам оста код моје маме у селу Медку, то је 15 километара од Госпића, тад сам био без посла фактички, али никад нисам добио решење о обустави посла, али није се више могло ићи, барикаде су биле, нема пролаза ни комуникације. И ја ту будем у селу, тај један распуст летњи, и сад зашто, одлазим, гранатира се тај простор, ту је основна школа у селу била, у коју нису, моја дјеца су ишла у Госпић, немам гдје их слати и ја се одлучим то. А како формирана Територијална одбрана, јесте ли то хтјели да ме питате?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Кад сте ви постали члан?

ОПТ.НИКОЛА КОЊЕВИЋ: Кад сам ја постао?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Кад сте ви постали, да?

ОПТ.НИКОЛА КОЊЕВИЋ: Највероватније можда никад, тако је, у томе сам се времену наша, а на неким папирима нигдје, тако су сви људи прихваћали, тад се то формирало.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро, то вас питам, кад сте ви дошли ту да будете у Територијалној одбрани, и које то време, ви кажете да сте били, није битно да ли је сад записано?

ОПТ.НИКОЛА КОЊЕВИЋ: Које време, то ће бити време кад сам напустио Госпић, ја сам, ајмо рећи.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Који месец?

ОПТ.НИКОЛА КОЊЕВИЋ: Ајмо рећи да је то био шести, крај шестог или седми мјесец.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро, и ко је тамо командовао том јединицом којој сте ви?

ОПТ.НИКОЛА КОЊЕВИЋ: Тад се формирала та Прва моторизована бригада којој је био командант Стојан Шпановић из Београда, предавач овај ту у Земуну.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Чекајте, тај Стојан Шпановић јел он био командант ЈНА у то време или Територијалне одбране?

ОПТ.НИКОЛА КОЊЕВИЋ: Не, не, командант ЈНА, ја га лично познајем, пошто.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да, али ко је командовао Територијалном одбраном, ви сте били под њим, а ко је самом Територијалном одбраном?

ОПТ.НИКОЛА КОЊЕВИЋ: Командовао је Стојан Шпановић, он је био командант.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Значи директно вам је он командовао?

ОПТ.НИКОЛА КОЊЕВИЋ: Па он је, то је било формирање, то је, та се бригада формирала. Е после се она разрађивала у чете у водове, мислим како то.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А кад је то почело да се разрађује?

ОПТ.НИКОЛА КОЊЕВИЋ: Па то је почело већ и после тога свега.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јел у односу на овај догађај за то време или касније или пре тога?

ОПТ.НИКОЛА КОЊЕВИЋ: Па мислим да је мало касније, али бригада је формирана пре тога.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Шта сте, какво је ваше задужење било у то време док сте ту били?

ОПТ.НИКОЛА КОЊЕВИЋ: Па кажем вам, ја сам резервни официр али нисам у тој функцији био, и инспектор полиције нисам био, значи људи у селу су се организовали.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А јесте ли ишли на неку стражу, на неке положаје?

ОПТ.НИКОЛА КОЊЕВИЋ: Стража, стража да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Стража.

ОПТ.НИКОЛА КОЊЕВИЋ: Сеоска стража ето код куће или на неком мосту тамо гдје се море доћи, то је у томе стилу тад било, није била права организација.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Је ли било у то време заробљених хрватских војника да кажем генерално?

ОПТ.НИКОЛА КОЊЕВИЋ: На нашој страни?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да?

ОПТ.НИКОЛА КОЊЕВИЋ: Не.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Нисте заробили никога?

ОПТ.НИКОЛА КОЊЕВИЋ: Ма не, фактички рат није ни почео, оно баш прави.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Тамо кад сте дошли до те болнице јесте дошли до саме болнице?

ОПТ.НИКОЛА КОЊЕВИЋ: Да, да, до саме болнице, на врата болнице смо га довели.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јесте видели тамо некога од тих лекара ко га је примио?

ОПТ.НИКОЛА КОЊЕВИЋ: Па видио сам, ја познам кажем вам све људе.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ко је био?

ОПТ.НИКОЛА КОЊЕВИЋ: Видио сам Николу Шупута рецимо он је био доктор.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Нисам питао кога сте видели тамо, да ли постоји, него који лекар је примио овога?

ОПТ.НИКОЛА КОЊЕВИЋ: Мислим да је др Матић био.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јесте и њега видели?

ОПТ.НИКОЛА КОЊЕВИЋ: Па видио сам јер ја њих познајем они су у Госпићу радили, исто избегли као као и ја па се задржали.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Је ли тад кад је Матић примао овога оштећеног је ли било говора одакле је човек повређен како је повређен?

ОПТ.НИКОЛА КОЊЕВИЋ: Ја нисам улазио даље у болницу, ми смо га предали и ту има један хол, као амфор.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Дакле нисте присуствовали даље?

ОПТ.НИКОЛА КОЊЕВИЋ: Нисам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А је ли вам рекао овај Јовица Иванчевић који је возио ауто, је ли вам он испричао одакле овом човеку повреде?

ОПТ.НИКОЛА КОЊЕВИЋ: Јовица ми је рекао из Госпића, из Госпића.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Је ли рекао одакле повреде овом оштећеном?

ОПТ.НИКОЛА КОЊЕВИЋ: Из Госпића, да су га ухватили у Госпићу у некој кући од неког Ђорапана, ето то је била прича, ја сад не знам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: То како је заробљен.

ОПТ.НИКОЛА КОЊЕВИЋ: Да, да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А како је повређен, ви мислите да је у борби повређен?

ОПТ.НИКОЛА КОЊЕВИЋ: Не знам, не знам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Немам питања више.

ОПТ.НИКОЛА КОЊЕВИЋ: Како је повређен, али једноставно није он хтио ми одговорити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Бранилац?

Реците ми какву сте униформу имали?

ОПТ.НИКОЛА КОЊЕВИЋ: Ми смо имали, како су униформе биле, већином су биле СМБ оне резервне сви људи у то време и пре рата су били припадници или војне неке јединице резервне или Територијалне одбране у оној држави, значи сви су СМБ униформе старе, ако се ви можда то знате како.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли то зелена маскирна униформа?

ОПТ.НИКОЛА КОЊЕВИЋ: Не маскирна, СМБ слично чоји.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чоји?

ОПТ.НИКОЛА КОЊЕВИЋ: Да, са «титовкама».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесу биле неке ознаке?

ОПТ.НИКОЛА КОЊЕВИЋ: На свим тим «титовкама» су биле извежене звезде, па су онда стављали металне, али у суштини тако су и штампане да су биле права обиљежја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте имали оружје?

ОПТ.НИКОЛА КОЊЕВИЋ: Не, ја сам оружје своје раздужио и оставио. Оружје нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како сте држали стражу?

ОПТ.НИКОЛА КОЊЕВИЋ: Без оружја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Без оружја?

ОПТ.НИКОЛА КОЊЕВИЋ: Неко је имао ловачку пушку, оружје у тој фази није било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте имали неке палице, мотке, је ли било то, било шта од тога?

ОПТ.НИКОЛА КОЊЕВИЋ: Мотака и палица је било, могао је узети ко хоће али није се са тим држало, људи су са села сви, тамо је обичај да сви имају оружје ловачко, а кад је формирана та бригада онда је дошло комплетно наоружање и опрема.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците за ову кафану или гостионицу «Јадран», јесте одлазили тамо?

ОПТ.НИКОЛА КОЊЕВИЋ: Када, пре рата?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, јесте одлазили?

ОПТ.НИКОЛА КОЊЕВИЋ: Кажем да сам у служби тамо био, то ми је био саставни дио посла.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пре рата, а реците сада кад је почео рат, пошто правите паралелу пре рата и после рата, дакле конкретно тог деветог месеца, шта је ту било, је ли ту била и даље гостионица или је било нешто друго?

ОПТ.НИКОЛА КОЊЕВИЋ: Кажем вам сад, да вам сликовито.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажете све знате, све сте познавали.

ОПТ.НИКОЛА КОЊЕВИЋ: Сигурно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Све вам је познато.

ОПТ.НИКОЛА КОЊЕВИЋ: Па сигурно да знам како да не би знао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сад реците у том периоду.

ОПТ.НИКОЛА КОЊЕВИЋ: Значи у том периоду је ту било један смјештај за војску, ајмо рећи ту се доле возила храна из Грачаца, мањерке ту се делила храна ту, у том су и тако је било месо, затим је тако било и у школи, то је све ту везано. Мислим шта је било, није нека команда али је једноставно било гдје су се ту људи скупљали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Која је то војска била ту?

ОПТ.НИКОЛА КОЊЕВИЋ: У то време је била војска Територијална одбрана под командом ЈНА, друге војске није било, сад после је долазила нека војска из Босне и из Србије и шта ја знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте чули да се спомињу гардисти?

ОПТ.НИКОЛА КОЊЕВИЋ: Па то сам чуо после.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А тад у то време нисте?

ОПТ.НИКОЛА КОЊЕВИЋ: Мислим да нисам. Мислим да нису ту били.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Оптужени, не могу да се сетим тачно ко видећемо кроз транскрипте, спомиње да су били смештени гардисти неки?

ОПТ.НИКОЛА КОЊЕВИЋ: У том «Јадрану»?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тако је.

ОПТ.НИКОЛА КОЊЕВИЋ: Можда јесу, али ја то нисам запазио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То вам није било познато?

ОПТ.НИКОЛА КОЊЕВИЋ: Јер ја у то време нисам био, а пре тога нису били. Пре тога што говорим из седмог месеца, а да ли су били можда у том периоду 24. па даље ја то не знам, нисам био па ме није ни интересовало, али само знам по причању после да је било и гардиста и из Босне једна јединица и тако то је било, само не знам које време.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците, спомињали сте «рено» плаве боје, можете да кажете прецизно где је ко седео у «реноу»?

ОПТ.НИКОЛА КОЊЕВИЋ: Мисли овај Иванчевић је возио, ја сам седио на првом седишту, а овај тај Медунић је седео отрага. То је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А Чубрило?

ОПТ.НИКОЛА КОЊЕВИЋ: Чубрило је седео поред њега. То мислим са сигурношћу могу тврдити да је тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: По чему ви памтите баш 08.09. шта је то толико било значајно за вас да ви упамтите 08.09. да сте стајали са покојном сада мајком испред куће?

ОПТ.НИКОЛА КОЊЕВИЋ: Молим вас госпођо судинице како да ја то не упамтим кад су ти мени дани толико трагични били, кад сам ја довео двоје малолетне деце без иједног документа и ја без иједног документа идем их уписати у школу и одлазим код пет институција.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тада?

ОПТ.НИКОЛА КОЊЕВИЋ: И ти су ми дани баш остали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тада?

ОПТ.НИКОЛА КОЊЕВИЋ: Тада, то је почело 01, 02, 03, 04, 05, 06. и ја 07. одлазим из Земуна једним бесплатним које неко организира за Книн. То се, јер ја ћу доставити документацију о томе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А где је за то време породица?

ОПТ.НИКОЛА КОЊЕВИЋ: Па са мном.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Са вама?

ОПТ.НИКОЛА КОЊЕВИЋ: Са мном код мојега брата, код мојих пријатеља у Новом Саду, мислим нисам ја анонимац па дошао нико ме жив није видио нити сам се коме обратио. Мислим то је тако било, сад ја морам то да докажем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где је дете било уписано?

ОПТ.НИКОЛА КОЊЕВИЋ: Прве војвођанске бригаде, обадвоје и сада на сведочанству ћу вам донети да видите да им пише место рођења Госпић, Република Босна и Херцеговина, мислим писали су нас људи напамет зато што је интервенисала та Ержика из Комесеријата и њу ћу ставити за сведока.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само још реците ово, кажите 08. детаљно сте све испричали ваше активности, кад сте се ви вратили, кад сте ви дошли у Нови Сад тачно?

ОПТ.НИКОЛА КОЊЕВИЋ: Ја сам дошао у Нови Сад негде 28. јер то је Госпојина то је слава код нас села и мислим те датуме ја добро памтим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: 28.?

ОПТ.НИКОЛА КОЊЕВИЋ: Да 08 - августа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Са комплет породицом?

ОПТ.НИКОЛА КОЊЕВИЋ: Да, да, са намером да би 01. пошли у школу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, и ту сте све време значи били?

ОПТ.НИКОЛА КОЊЕВИЋ: Све време, него сам се вратио по маму 07.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је друго, за тај период вас питам.

ОПТ.НИКОЛА КОЊЕВИЋ: Да, и довезао маму и више се ја нисам враћао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Да ли има још неких питања? Оптужени да ли имате неко питање? Ви познајете све овде оптужене?

ОПТ.НИКОЛА КОЊЕВИЋ: Сад их познајем, а пре сам познавао из виђења људе али нисам знао имена и презимена.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Знали сте их све из виђења?

ОПТ.НИКОЛА КОЊЕВИЋ: Знао сам кажем вам да то није Београд, да је Госпић 8 хиљада становника, све знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У том кратком периоду колико сте ту провели, јесте виђали неког од њих?

ОПТ.НИКОЛА КОЊЕВИЋ: Када?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тада кад сте били, тог 08, 09. када сте били јесте видели некога? Да ли сте видели Лазића, да ли сте видели Ђаковића, Војновића?

ОПТ.НИКОЛА КОЊЕВИЋ: Не, не. Не, кажем ја сам стајао пред кућом, тај ме човек довезао из Книна пре сат времена можда тад.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па добро, питам вас да ли сте срели некога од њих?

ОПТ.НИКОЛА КОЊЕВИЋ: Па како ћу срести кад нисам ни био у Медку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па је ли ви видите шта вам се све догодило, кажете како нисте срели па је ли видите да сте имали буран дан.

ОПТ.НИКОЛА КОЊЕВИЋ: Па све је могуће али кажем, ја вам кажем истину и сигурно истину, а да је нешто било ја би исто рекао јесам па шта онда судите и завршено, али нисам, значи њега треба да суочимо и сматрам да ће он рећи истину, а он је у страху од њих тамо и онда каже мој живот је угрожен, он не сме рећи истину. Е мислим суштина је свега то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли имате још нешто да изјавите?

ОПТ.НИКОЛА КОЊЕВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нема.

Питања више нема.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Седите. Добро, за данас смо завршили. Сада ћу вам само рећи термине које смо резервисали за децембар месец, а

накнадно ћете бити обавештени о саслушању сведока. Покушаћу да организујем видео линк са оштећеним тако да не могу тачно да вам кажем у овом моменту када ће то бити. Бићете накнадно обавештени. Резервишите ове термине.

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Главни претрес се одлаже, а следећи заказује за 15. и 16. децембар 2009. године са почетком у 09,30 часова, судница број 2.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: За оптужене једно упозорење, позиве нећете добити, дужни сте да се одазивате на позиве суда. Сваку промену адресе дужни сте да пријавите суду, да вас не упозоравам на последице свега тога.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: 15. односно од 13. децембра до краја децембра ја нећу бити у Србији.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Обезбедите замену.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Преозбиљна је ствар да би, дакле ја морам да вам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То што нећете бити у Србији то уопште није разлог за одлагање, знате ви можете да кажете бићу одсутан годину дана, то није разлог. Господине Дозет обезбедите себи замену, ово вам нећу прихватити као разлог да би се евентуално.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Мораћете прихватити ако они дођу и не прихвате замену.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим вас.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Закон је и ту јасан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Могу да не прихвате, они могу да обезбеде и онда другог адвоката по налогу суда, ја сам вам исто рекла уколико оптужени не буду прихватили замену, бићете дужни да онда обавестите суд о евентуалном неком новом браниоцу, иначе ја овакав разлог не могу да уважим.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: О.К.

Довршено.

Записничар

Председник већа-судија